

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

Χ. Μ. Κ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ψαλλομένη τῇ 7 Ἰουλίου

Ἐξεδόθη τῷ 1886 ὑπὸ ΚΥΡΙΑΛΟΥ Κ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ Αἰδουσιματίου

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ Ἱερέως

Καὶ Ἐφημερίου τοῦ ἐνταῦθα Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου Μελετίου

Πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1915

X. M. K.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ψαλλομένη τῇ 7 Ἰουλίου

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἐφημέριος τοῦ ἑνταῦθα Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου Μελετίου

Ἐξεδόθη τῷ 1886 ὑπὸ ΚΥΡΙΑΛΟΥ Κ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΚΡΑΤΥΟΣ»

11 — Οδὸς Ἀριστείδου — 11

1915

Agnes W. Karolins *Adm. 23/1/1916*

Λόγου τοῦ φανέντος ἐπὶ γῆς, νύμφη ἐκλεκτὴ ἀνεδείχθη Κυριακὴ ἀληθῶς, κάλλει διαλάμπουσα, ἐνθέω πράξεων, καὶ τῆς θείας ἀθλήσεως, παιδραῖς ἀγλαταῖς, ὅθεν τὸν οὐράνιον θάλαμον ὄκησας· ἐνθα ὡς παρθένος καὶ μάρτυς, πάντοτε χορεύουσα πάντων, τῶν μνημονευόντων σου μνημόνευε.

Ρίζης εὐκλεοῦς Κυριακῆ, κλάδος ὡραιότατος ὠφθης, καρπὸν σωτήριον, φέρων τῆς ἀθλήσεως τὰ κατορθώματα καὶ μαραίνων ἐν χάριτι, φυτὰ ἀσεβείας· ὅθεν τὴν πανίερν, μνήμην σου σέβομεν, πόθῳ καὶ λειψάνων τὴν θήκην, νῦν περιπτυσσόμεθα χάριν, ἐξ αὐτῆς ἰάσεων λαμβάνοντες.

Δόξα, ἡχος πλ. α'.

Τῇ παρθενικῇ σου θελχθεὶς ὡραιότητι, ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, ὡς ἄμωμον νύμφην ἑαυτῷ ἡρώτατο, ἀκηράτῳ συναφείᾳ, ἐν γὰρ τῷ θελήματι αὐτοῦ παρεχόμενος τῷ κάλλει σου δύνάμιν, κατ' ἐχθρῶν καὶ παθῶν ἀήττητον ἔδειξεν, ἐγκαρτερήσασαν αἰκίας πικραῖς, καὶ βασάνοις δριμυτάταις, διπλῶ στέφει δισσῶς σε κατέσπειρε, καὶ παρέστησεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ ὡς βασίλισσαν πεποικιλμένην, αὐτὸν αὐσώπησον παρθενομάρτυς Κυριακὴ πολύαθλε· τοῖς ὑμνηταῖς σου δοθῆναι, σωτηρίαν καὶ ζῶην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ Μωϋσῆς δικιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ τοῦ θαύματος· τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσε ἀβρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἡ Παρθένος· ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ ἔμεινεν ἄβατος· ἡ ἄμεπτος μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔμεινεν ἀφθορος. Ὁ ὢν καὶ προὖν, καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος, θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον εἴς ἡμέρας,

καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα,

καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, καὶ ἀκουσάτωσαν. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ γὰρ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου ὃν ἐξελέξαμην, ἵνα γινώτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός· ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν χειρῶν μου ὁ ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδόξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία συντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἂν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν ὄχλῳ νευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὕρησει; Τιμιωτέρα δὲ ἔστι λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη θαρσεῖ ἐπ' αὐτὴν ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς· ἢ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει. Ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον· μεθυμένη ἐρί

καὶ λίνον ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὥστε ναὺς ἐμπορευομένη μακρόθεν συνάγει δὲ αὕτη τὸν βίον. Καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίναις. Θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο· ἀπο δὲ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτῆμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὁσφὺν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον καὶ ἐγεύσατο ὅτι καλὸν ἐστὶ τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὅλην τὴν νύκτα ὁ λύχνος αὐτῆς. Τοὺς πήχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πέννητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Στόμα αὐτῆς διήνοιξε προσηκόντως καὶ ἐννόμως, καὶ τάξιν ἐστείλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς. Ψευδεῖς ἀρέσκαι καὶ μάταιον κάλλος γυναικός· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται, καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Εἰς τὴν λιτὴν, σιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Δαδτικῶς αἱ τῶν δικαίων χορεῖται εὐφράνθητε σήμερον ἐν Κυρίῳ· καὶ πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ, ἐν αὐτῷ ἐγκανχήσατε, ὁρῶντες τὴν ἀθληφόρον παρθενομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, Κυριακὴν τὴν ἀξιεπαινόν, ἐκ Θεοῦ δοξαζομένην ἐν θαύμασι, καὶ ποικίλαις δυνάμεσι, δι' ὧν τὴν ἐν οὐρανοῖς δόξαν αὐτῆς ἅπαντες οἱ πιστοὶ τεκμαιρόμεθα· καὶ τὴν πρὸς τὸν Δεσπότην παρρησίαν, αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ὡς ἀλάβαστρον μύρου τὸ αἷμά σου προσεσήνοχας Χριστῷ τῷ Θεῷ, Κυριακὴ πολυάθλε, χάριν εἰληφας πλουσίως· παρ' αὐτοῦ θεραπεύειν τὰς νόσους τῶν προστρεχόντων σοι. διὸ αἰτοῦμέν σε, ὡς παρρησίαν ἔχουσιν πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ μνήμῃ σου ἀξιάγαστε, τοῦ πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε.

Ὡς ἐν πέτρᾳ στερρᾷ τῆς ὁμολογίας σου, πετρωθεῖσα Κυριακὴ ἀξιάγαστε, τὸν ἀρχέκακον δράκοντα τὸν τὴν Εὐὰν πετρήσαντα ὡραίοις ποσὶ κατεπάτησας, καὶ στέφος νικητικὸν ἐπαξίως ἀπέιληφας, παρὰ τοῦ στεφοδότου Χριστοῦ, διὸ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου.

Ἦχος β'.

Μετὰ τῶν ἄνω ταγμάτων συνηριθμήθης ἐνδοξε, κόσμον λιποῦσα, καὶ τὸν Χριστὸν ποθήσασα Κυριακὴ πανεύφημε, αἰτοῦσα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρὸν ὡς ὄπλον κραταιόν, ἐν χερσὶ κατέχουσα, Κυριακὴ μεγαλώνουμε, τὴν πίστιν ὡς θώρακα, ἐλπίδα θυρεόν, ἀγάπην τόξον· τῶν τυράννων τὰς τιμωρίας κατήργησας τελείως, τὴν κεφαλὴν δὲ τοῦ δράκοντος συντρίψασα, τὴν κεφαλὴν τμηθεῖσα χορεύεις ἐν Χριστῷ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Δοξάζομέν σε Χριστὲ τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην· ὅτι καὶ γυναῖκες κατήργησαν τὴν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου φιλάνθρωπε, τύραννον οὐκ ἐπτοήθησαν· τὸν δόλιον κατεπάτησαν· ἰσχυσαν δὲ ὀπίσω σου ἐλθεῖν, εἰς ὁσμήν μύρου σου ἔδραμον πρεσβεύουσαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἡχος β'.

Τῇ φερωνύμῳ σου κλήσει, τὴν πρᾶξιν κατάλληλον, ἔδειξας ὡς ἀληθῶς, Κυριακὴ μεγαλώνουμε· τῇ παρθενικῇ σου καθαρότητι, νυμφευθεῖσα Χριστῷ, εὐδοκία τοῦ Πατρὸς καὶ συνεργασία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· μαρτυρίου δὲ παλαίσμασι στερροῖς, ὑπερήστραψας λαμπρότερον, τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων· διὸ ὡς θυσία καθαρὰ καὶ ἄμωμος, τῷ οὐρανίῳ προσηνέχθης νυμφίῳ, τῶν παρθένων καὶ μαρτύρων ταῖς χορείαις ἀριθμοῦμένη, μεθ' ὧν αἰτῆσαι Κυριακὴ πολυάθλε δωρηθῆναι, τοῖς τιμῶσί σε εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ εἰν ὁ αὐτός.

Δεῦτε τὴν Μητέρα τοῦ φωτός, ὕμνοις ἀσιγήτοις βοᾶντες, πάντες δοξάζωμεν, αὕτη γὰρ ἐκύησε τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ τὸ χαῖρε προσάξωμεν, ὡς μόνῃ τεκούσῃ, πάντων

ἀρχαιότερον, τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν. Χαίροις ἢ τὴν Εὐαν τε-
κοῦσα, πάλιν ἀναπλάσασα, χαίροις, ἄχραντε Παρθένε, ἀπει-
ρόγαμε.

Ἀπόστιχα.

Ὡς γειναῖον ἐν μάρτυσιν.

Πολυώδυνα βάσανα, ὑποστᾶσα πανένδοξε· ἀνδρικῶ φρο-
νήματι ἡτομόλησας, καὶ τῶν Ἑλλήνων σεβάσματα, ὡς κό-
νιν ἐλέπτυνας, καὶ τὸν τύραννον στερρῶς, ἀθληφόρε κατέ-
βαλες ἐγκαυχώμενον, καὶ ἐφ' ὑπερθεὶν ἄστρον θρόνον θῆναι
σὺ κατήσχυνας ἀνδρείως, Κυριακὴ Μεγαλώνυμε.

Στίχ. Ὑπομένων ἐπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ εἰσήκουσε τῆς
δεήσεώς μου.

Τὸν ἀρχέκακον δράκοντα, τὸν τὴν Εὐαν γυμνῶσαντα
παραβάσει πρότερον μάρτυς ἐνδοξε, διὰ σταυροῦ ἀπενέκρω-
σας, ἀγῶσι δεσμεύσας τοῖς διττοῖς σου εὐσεβῶς, Χριστὸν
δύναμιν ἔχουσα· ὃν ἰκέτευε ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρω-
θῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνή-
μην σου.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρᾳ τοὺς πόδας μου, καὶ
κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Ωσπερ προῖκα πολύτιμον, σὼ νυμφίῳ προσήγαγες,
τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνάς σου μάρτυς ἐνδοξε, οὓς περ ἀνδρείως
διήνυσας, Κυριακὴ πάνσοφε, ἀνωτέρα καὶ ποινῶν, καὶ πυρὸς
καταφλέγοντος καὶ στρεβλώσεων ἐν Χριστῷ δεικνυμένη, τῷ
τὴν νίκην, οὐρανόθεν σοι παρθένε, θεουργικῶς χορηγήσαντι.

Δόξα, ἤχος β'.

Εν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὧρει ἀγίῳ αὐτοῦ· ἐκεῖ κατέ-
σκηνωσεν ἡ ἀγία, τὴν λαμπάδα ἁσθεστον τηρήσασα,
ἀκούσωμεν τῆς παρθένου ἐγκώμιον. Ὡ παρθενία ναὸς Θεοῦ!
Ὡ παρθενία μαρτύρων δόξα! Ὡ παρθενία ἀγγέλων συνόμιλε!

Καὶ νῦν.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε ὁ ναὸς ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ
ὁ ἅγιος, καθὼς βοᾷ ὁ προφήτης· ἅγιος ὁ ναὸς θαυμαστός ἐν
δικαιοσύνῃ.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. Ὅτι σοῦ ἐστιν.

Ἀπολυτίκιον τῆς ἁγίας. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Φερωνύμως τῇ κλήσει τὴν σπουδὴν σου κατάλληλον
ἀνεδείξω ἀληθῶς, Κυριακὴ μεγαλώνυμε· κυρία σαρκὸς τε
καὶ παθῶν ἀτίμων ἐφάνης, ἀνδρικῶς καὶ παρέχεις τὰς ἰάσεις
τοῖς εὐσεβῶς τῷ ναῷ σου προσπελάζουσι· δόξα τῷ σὲ δοξά-
σαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐν κινδύ-
νοις ἡμῶν προστάτην δείξαντι.

Δόξα. Ἔτερον. Ἦχος δ'.

Ως βρύσις πολύκρουνος παρθενομάρτυς Χριστοῦ, κατήρ-
δευσας πάνσοφε τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ, καὶ ἤθλησας ἄριστα
ἔσωσας τοὺς ἐν τῷ σκότει τῆς εἰδωλομανίας. αἴγλη τῶν σῶν
θαυμάτων, Κυριακὴ ἀθλοφόρε· διὸ ἐν παρρησίᾳ πρέσβευε
σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον,

Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν.

Κάθισμα ἤχος α'. τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ αἷμά σου σεμνὴ, ὡς ἀλάβαστρον μύρου, ἐνήνοχας
Χριστῷ, τῷ νυμφίῳ σου πόθῳ, ἀντάμειψιν δὲ εἵληφας παρ'
αὐτοῦ ἀξιάγαστε· ἔθεν ἔλαβες τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν, πᾶ-
σαν φάλαγγα ἀποδιώκειν δαιμόνων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον

ἡμᾶς πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια καὶ κραταῖα προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ ἐκουσίως. Ἦχος δ'.

Τὸν ὡραιώτατον Χριστὸν ἀγαπήσασα, καὶ δι' ἀγνείας τὴν ψυχὴν ὡραίσασα, διὰ παντοίων πόνων τε καὶ θλίψεων, τούτῳ κατηγγύωσαι ὡς παρθένος καὶ μάρτυς· ἔθεν σὲ ἡζιώσεν οὐρανίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσιν αὐτὸν τῶν σὲ τιμώντων Κυριακὴ πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ωs ἄμωμος ἀμνὰς καὶ ἀγνή τῷ Κυρίῳ, συνήφθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς ἀθλήσεως, σεαυτὴν ὡραίσασα· ἔθεν εἰληφας τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν, ἵκετεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Δεσπότῃ τῶν πίστει τιμώντων σε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες, παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσάν· οἱ πόθῳ καταφεύγοντες πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην Πανάμωμον.

Εἰτα, Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α', ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχον.

Προκείμενον, ἤχος β'.

Θαυμασιὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάσιωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὁμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ αἱ πέντε μωραὶ. Αἵτινες μωραὶ, λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον· αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν, μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου ἐνύστασαν πᾶσαι, καὶ ἐκάθευδον. Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται· ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι, καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν. Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι λέγουσαι, Μήποτε οὐκ ἀρκέσει ἡμῖν καὶ ὑμῖν, πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος· καὶ αἱ ἑτοιμαὶ εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι λέγουσαι. Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν. Οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ᾗ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Ὁ Ν'. Δόξα: Ταῖς τῆς ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν τοῦ Θεοτόκου

Ἐλεήμων, ἐλέησόν με. πλ. β'.

Παρθενομάρτυς ἀθληφόρε, Κυριακὴ Πανένδοξε, τοὺς τὴν ἀθλήσιν τὴν σὴν ἀξίως ἐκτελοῦντας, αἰτησάιναι ρυσθῆναι πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, μάρτυς παναοίδιμε.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Οἱ κανόνες ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς τέσσαρα
καὶ τῆς ἁγίας.

ᾠδὴ α'. ἤχος δ' τῆς Θεοτόκου.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος

Κυρίως καὶ ἀληθῶς γεγέννηκας Θεὸν καὶ Κύριον, καὶ Θεοτόκος μόνῃ ἀληθῶς, καὶ κυρίως ἐκλήθης ἀγνή· διὸ πιστῶς γεραίρομεν καὶ κατὰ χρέος σὲ δοξάζομεν.

Νυμφῶνα τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, ἀγνή πανάχραντον, καὶ λογικὸν γινώσκων σε σαφῶς. Ἰκετεύω ρυθῆναί με, παθῶν σαρκὸς καὶ πνεύματος καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Ως κλίμαξ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀφίξεως, τοῦ Παντοκράτορος· δι' ἧς ὁ Θεὸς κατήλθεν ἐπὶ γῆς ἐκ γυναικῶν παθῶν τῆς σαρκὸς· πρὸς οὐρανὸν ἀνύψωσον καὶ πρὸς Θεόν με χειραγωγῆσον.

Φωτὶ με τῶν πρεσβειῶν σου φώτισον, νυκτὶ καθεδονταὶ ἡ γενομένη Μήτηρ τοῦ φωτός, καὶ πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον, καὶ πρὸς ζωὴν αἰώνιον, σὴ εὐσπλαγχνίᾳ καθοδήγησον.

Ὁ κανὼν τῆς ἁγίας, οὗ ἡ ἀκροστιχίς,

Τὴν πρὸς Θεόν μοι μάρτυς ἵδυνον τρίβον,

ᾠδὴ α'. ἤχος ὁ αὐτός.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Τῆς θείας φωτοδοσίας χάριτι, καταλαμπρυνέσθαι, τοὺς ὑμνητὰς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Κυριακῇ δυσώπησον, μαρτυρικῇ λαμπρότητι, καὶ παρθενίᾳ διαλάμπουσα.

Η θείῳ δυναμωθεῖσα Πνεύματι, καὶ καταισχύνασα τῶν πονηρῶν πνευμάτων τὴν πληθύν, Κυριακῇ πανεύφημε, πνευματικαῖς φραιδρότησι, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καταφαίδρυνον.

Νομίμως πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐνδοξε, μάρτυς ἐχώρησας, τῶν θεοπνεύστων λόγων διδασκαίς, κοσμουμένη λαμπρότατα, καὶ τὰς βουλὰς ἐμώρυνας τῶν ἀσεβούντων πανασίδιμε.

Θεοτοκίον

Παρθένος τῷ βασιλεῖ παρίστασθαι, σὺ ἀπηνέχθης Χριστῷ, τῆς ἐκλεκτῆς ὀπίσω καὶ σεπτῆς, ὑπὲρ νοῦν θεομήτορος καὶ ἱερὸν ἀνάθημα, ἐπουρανίου ναοῦ γέγονας.

Ἐτερος κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ ἀκροστιχίς, Χαίρων κροτῶ σε μάρτυς εὐσεβοφρόνως, ἤχος β', Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν. ᾠδὴ α'.

Χαρμονικῶς ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύσωμεν, τῆς ἀθληφόρου μάρτυρος, καὶ ἐκβοήσωμεν ταῖς αὐτῆς ἱκεσίαις, Χριστὲ σωτὴρ οἰκτιρμών, σῶζε τὸν κόσμον σου.

Αἴγλη τῇ σῇ φωτιζομένη ἡ ἐνδοξος, Κυριακῇ φιλόφρονε, σκότος διέφυγε πολυθέου ἀπάτης, καὶ πᾶσιν ἱαμάτων φέγγος ἀπήστραψεν.

Ἰνα Χριστῷ, τῷ ἀθανάτῳ νυμφίῳ σου εὐαρεστήσης, θάνατον καὶ πῦρ καὶ βάσανα, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· διὸ τῆς ἀθανάτου δόξης ἡξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ρύμην ἀγνή, τὴν τοῦ θανάτου ἀνέστειλας, ἀθανασίας πρόξενον, Χριστὸν κυήσασα· ὃν ὁ Ἄδης θανέντα, βουλήσει ἐκουσία, ἰδὼν ἐτρόμαξεν.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. ᾠδὴ γ'

Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει καὶ πλοῦτι κανχόμεθα

Νάουσα κρήνη, θλιβομένοις παράκλησιν πέφνηας· διὸ Δέσποινα χαμοί, πρεσβευτικῶν σου ναμάτων ροήν, βλύσον καὶ κατασβεσον παθῶν τὴν κάμινον.

Τραυματισθέντα, λογισμῶν ἐξ ἀτόπων θεράπευσον, ἡ

τῆς φύσεως ἡμῶν ἱασαμένη πληγὴν χαλεπὴν τὸν ταύτης γὰρ τέτοκας πλάστην καὶ Κύριον.

Εν τῷ πελάγει τῶν πολλῶν μου πταισμάτων Πανάμωμε, καὶ παθῶν καὶ πειρασμῶν κλυδωνιζόμενον τάχει πολλῷ λιμένι καθόρμησον σῆς ἀντιλήψεως.

Τὴν πλατυτέραν οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ὑπερτέραν σε, συμπτωθείς καὶ στενωθείς ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἐπιθέσεσιν, ἐν θλίψει πλατύναι με, δέομαι Δέσποινα.

Τῆς ἁγίας. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ ἡ Ἐκκλησία.

Ρημάτων σου ταῖς πλοκαῖς, περισχεθεὶς ὁ δυσσεβὴς ταῖς φυλακαῖς ὤτετο, ἀντικατασχεῖν τὴν ἀνδρείαν σου.

Ο πόθος ὁ τοῦ Θεοῦ, τὴν προθυμίαν τῆς ψυχῆς εὐτονον, Μάρτυς Χριστοῦ ἔδειξε, καὶ ἡ τοῦ Σωτῆρος ἐπίπνοια.

Σαρκὸς μὲν περιφρονεῖν, ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς ἔσπευσας· ὅθεν δειναῖς μάστιγι, κατατεμνομένη ὑπέφερες.

Θεοτοκίον.

Θυμίαμα προσηνές, ἐπιτεθὲν μαρτυρικοῖς ἀνθράξι, τῷ νοητῷ ἀνθρακι, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου σὺ γέγονας.

Εἰσμός. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Ο λόγος τοῦ Θεοῦ ἀγνήν σε ἄφθαρτον, ὡραίαν τῷ κάλλει μάρτυς δειχθεῖσαν ἑαυτῷ νύμφην προσήγαγεν, ἐρασθεὶς σου δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

Τὰ κάλλη τὰ ἐκτὸς καταμαράνασα τὴν ἔνδον ὑπέδειξας εὐμορφίαν, τῷ γινώσκοντι τὰ κρύφια· διὰ τοῦτο σε μάρτυς ἐμνηστεύσατο.

Ωs κλάδος ἱερὸς ὡραία τέθηλας, ἐκ ρίζης ἁγίας παρθενομάρτυς, καὶ καρπούς ὡραίους ἤνεγκας, τὴν τρυφὴν τὴν ἀγήρω προξενοῦντάς σοι.

Θεοτοκίον

Σοφίαν τοῦ Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, τεκοῦσα Παρθένη τοῦ σοφιστοῦ με τῆς κακίας ἐλευθέρωσον, μεσιτία σου μόνῃ παναμώμητε,

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Κάθισμα. Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι.

Τὰς βασάνους γενναίως ἡ ἀθληφόρος Χριστοῦ ὑπομείνασα πάσας τὰς τῶν τυράννων Χριστέ, κατεπάτησεν ἐχθρὸν τὸν πολυμήχανον· καὶ ἀνεδείχθη ἀληθῶς τροπαιοφόρος κατ' αὐτοῦ, καὶ στέφος εἴληφε νίκης, ἐκ σοῦ τοῦ ἀγωνοθέτου, καὶ νῦν πρεσβεύει σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Αγνεῖας στυλπνότητι κρίνον ὡς εὖσομον, κοιλάσιν ἐξήγησας, Κυριακὴ τῷ Χριστῷ, μαρτύρων πανεύφημε· λάμπουσιν ἐφωτίσθης, ἐπιγνώσεως θείας, πλάνης δυσωδестаτῆς ἀπελαύνουσα βλάβην· διὸ καὶ ἐορτάζομεν μάρτυς τὴν μνήμην σου. Καὶ νῦν

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθημένοσ ἐν δόξῃ.

Ιατῆρα καὶ σωτῆρα, καὶ λυτῆρα τῶν θλίψεων, ἡ τεκοῦσα Κόρη, πάντων με δεινῶν ἐλευθέρωσον, καὶ εὐφροσύνης ἀρρήτου τὴν καρδίαν μου, Κόρη πλήρωσον, ὅπως αἰεὶ μακαρίζω σε.

Αγλαόκαρπὸν σε δένδρον καὶ φυτὸν εὐσχιόφυλλον οἱ πιστοὶ καλοῦμεν· ὡς ἀθανασίας ἐκφύσαντα καρπὸν ὡραῖον τῷ κάλλει καὶ σωτήριον· ὃν ἰκέτευσεν ὑπὲρ τῶν πίστει τιμῶντων σε.

Ω καινῆς καὶ παραδόξου μίξεώς τε καὶ κράσεως! παρ-
θενία τόκον ἤνωσε, τεχθεὶς Θεάνθρωπος· καὶ τὴν τεκοῦσαν
ἀφράστως κατέλιπε πάλιν πάναγνον ὡς πρὸ τοῦ τόκου καὶ
ἄφθορον.

Ο ταῖς ἄνω στρατηγίαις φοβερὸς καὶ ἀπρόσιτος, προ-
σιτὸς τοῖς κάτω ὤφθη ἐξ ἀνάνδρου νεάνιδος, ἣν εὐσεβῶς Θεο-
τόκον ὀνομάζομεν, καταλλήλως τῷ τόκῳ τὴν κλῆσιν πλου-
τήσασαν.

Ἔτερος τῆς ἁγίας.

Επτερωμένη τῷ ἔρωτι τοῦ Δεσπότη, τῶν ἀλγεινῶν
βασάνων, οὐκ ἠσθάνου θεόφρον, τὸν νοῦν μεταστήσαντα πρὸς
τὸν σοὶ ποδούμενον.

Ο ἀπατήσας τὴν Εὐαν ἐν παραδείσῳ, καταπατεῖται,
Κόρης, ὑπὸ πόδας ωραίους Κυριακῆς μάρτυρος, ὡς οὗτης
θεόφρονος.

Νενυμφευμένη νυμφίῳ τῷ ἀθανάτῳ, διὰ σαρκὸς θανά-
του, πρὸς ζωὴν μετετέθης, αἰωνίας λήξεως τυχοῦσα παν-
εύφημε.

Θεοτοκίον.

Μεμνημένη τὰ θεῖα τῷ ἐκ παρθένου καὶ θεοτόκου κό-
ρης, σαρκωθέντι ἐβόας, σύ μου εἰ φιλόανθρωπε ἰσχύς τε καὶ
ὑμνησις.

Ἔτερος, ἡχος β'.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Επὶ βήματος ἵστασο Κυριακή, ἀδίκως κρινομένη, καὶ
κριτῇ δικαίῳ ἐνατενίζουσα.

Μέλη σώματος ἔδωκας, εἰς αἰκισμοὺς καὶ αἵματος παρ-
θένε ταῖς ροαῖς, ἀσάρκους ἐχθροὺς ἐβύθισας.

Αταπεινώτος ἔμεινας Κυριακή, βασάνοις ὁμιλοῦσα, καὶ
τὴν ἐπηρμένην ὄφρυν κατέβαλες.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι πάσης κακώσεως, τοῦ δυσμενοῦς Παρθένε, τοὺς εἰ-
δότας ἀληθῶς. Θεοῦ σε Μητέρα πάναγνε.

Καταβασία. Τὴν Ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Ῥδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς. Ἦχος δ'.

Παράδεισος ζωῆς, Θεοτόκε ὑπάρχουσα, θανάτου τῆς
ἁμαρτίας καὶ παθῶν πολυτρόπων, ἐκλύτρωσαι τοὺς δο-
λους σου.

Αλάσαστρον ἀγνή, νοητὸν σὺ ὑπάρχουσα τοῦ μύρου
τοῦ κενωθέντος, ἐπὶ γῆς οὐρανόθεν, κάμει νῦν εὐωδίασον.

Ρεύσαντα πρὸς φθοράν, ἀνεκτήσω τὸν ἄνθρωπον, διὰ τοῦ
θεοῦ σου τόκου, καὶ τῆς πρὶν ἀφθαρσίας, Παρθένε κατη-
ζίωσας.

Ως οὐσα Χερουβὶμ, Σεραφίμ ὑπερτέρα τε, πανάφραντε
Θεοτόκε, τὴν ψυχὴν μου φωτί σου, τῷ θεῷ καταλάμπρινον.

Τῆς ἁγίας.

Ο νοῦς σου εὐσεβῶς, τῇ ἀγάπῃ ταῦ κτίσαντος ἐνούμενος
ἀθλοφόρε, τῶν τοῦ κόσμου ἡδέων, εὐτόνως κατεφρόνησεν.

Ιθύνουσα τὸν σόν, λογισμὸν πρὸς τὴν μέλλουσαν, αἰώνιον
εὐφροσύνην, ἀθυμίας βασάνων, καὶ πόνων οὐκ ἐφρόντισας.

Μακρότης ἡμερῶν, καὶ τερπνὴ ἀγαλλίασις, δεδώρηταί
σοι θεόφρον, ἀντὶ κόπων οὐς ἔτλης, Κυριακὴ τῶν ἀθλῶν σου.

Θεοτοκίον

Αἰ θεῖαι δωρεαί, ταῖς παρθένοις καὶ μάρτυσι, πηγά-
ζουσιν ἐκ Παρθένου, τοῦ Χριστοῦ γεννηθέντος, τῆς μόνης
Θεομήτορος.

Ἔτερος. Ὁ τοῦ φωτός χορηγός. Ἦχος β'.

Τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, ναὸν Θεοῦ παναληθῆ δείξασα Κυριακῇ, ναοὺς τῶν εἰδώλων ἡδάφισας, Χριστὸν ἐπικαλουμένην, τὸν σὲ δυναμώσαντα.

Υψώσας χεῖρας καὶ νοῦν, πρὸς τὸν Χριστὸν Κυριακῇ ἐνδοξε, καὶ φοβερῶ σεισμῶ τοὺς ἀθέους κατέπληξας εἰς γῆν, κατανενευκότας, καὶ βλέπειν μὴ σθένοντας.

Σὲ ὁ τῶν ὄλων Θεός, θαρσοποιεῖ ζώσῃ φωνῇ ἄνωθεν, τοὺς αἰκισμοὺς, φέρειν τῶν ἀνόμων, γενναίῳ λογισμῶ, ὅπως ἀναδήσῃ, τῆς νίκης τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον

Ελυσας ἄχραντε, τῶν προπατόρων τὴν ἄρὰν τέξασα ἄνευ σαρκός, σεμνὴ θελημάτων, τὸν πάντα τῷ αὐτοῦ, θελήματι θεῷ σαφῶς οὐσιώσαντα.

Καταβασία. Ἐξέστις τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ σι'. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως.

Οἵκτειρον ὡς συμπαθὴς ἐμὲ τὸν ἀκάθαρτον, καθαρωτέρα ὡς οὖσα λαμπηδόνων ἄχραντε, τοῦ ἡλίου καὶ φωτός μου τὴν καρδίαν, ἐνθέου σου πλήρωσον.

Εστησας τὴν φθορὰν νεμομένην τῆς φύσεως, δι' ἀκρατοφνοῦς ἀφθορίας, ἀλλὰ στησον ἄχραντε τῶν παθῶν μου τοὺς χειμάρρους, καὶ σαρκικοῦ φρονήματος ρύακας.

Υμνῶ σε τὴν Θεὸν ὑπερύμνητον τέξασαν, καὶ ἰκετεύω σε πόθῳ φοβεράς με δίκης καὶ αἰωνίου, Θεοτόκε καταχρίσεως, ρῦσαι καὶ σῶσόν με.

Μόνην σε τιμιωτέραν ἔγνωμεν πάναγνε, τῶν Χερουβεὶμ ὡς τεκοῦσαν, τὸν αὐτὰ ποιήσαντα ἐκ μὴ ὄντων, ὃν δυσώπει οἰκτεῖρῃσαι, ἡμᾶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἔτερος τῆς ἁγίας.

Ρομφαίαι αἱ τοῦ ἐχθροῦ εἰς τέλος ἐξέλιπον, νῦν γὰρ νεά-

νίδες τοῦτον, καὶ παρθένοι κόραι καταπατοῦσι τῇ δυνάμει τῇ τοῦ Σταυροῦ προδήλως ρωννύμεναι.

Τὴν πτῶσιν τῆς προμήτορος Εὐας ἀνώρθωσαν, αἱ θυγατέρες αἱ ταύτης, τοῖς τῆς νίκης ἄθλοις στεφανωθείσαι, καὶ ποικίλα περιφανῶς ἐγείραςαι τρόπαια.

Υπέστης τὴν τοῦ πυρὸς δριμύτητα πάνσοφε, τοῦ σοῦ νυμφίου τῷ πόθῳ, Κυριακῇ μάρτυς πυρπολουμένη, καὶ τὴν φλόγα τῆς ἀπάτης ἀνδρείας κατέσβεσας.

Θεοτοκίον

Στόματι θεολόγῳ, καὶ γλώσση θεόφρονι, τὰς τῶν τυράννων θωπείας, ἀπεκρούσω μάρτυς, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκοθέντα, θεολογοῦσα τῆς Θεομήτορος.

Ἔτερα, ἦχος β'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος.

Υπερέβης τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, ἐν τῇ ὑπὲρ φύσιν ἀθλήσει πανεύφημε, καὶ τὸν τὴν Εὐὰν τρώσαντα, τοῖς μεγίστοις σου πόνοις κατέτρωσας.

Σταλαγμοῖς αἰῶν αἱμάτων σου πάνσεμνε, τῆς πολυθείας βυθὸν ἀπεξήρανας, καὶ ἰαμάτων πέλαγος, τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν ἀνέβλυσας.

Επὶ βήματος θῆρες ἡδέσθησαν, σὲ τὴν ἀδιάφθορον ἀμνάδα ἐνδοξε Κυριακῇ, καὶ σέβας σοι ὡς Χριστὸν σεβομένη ἀμείνιμαν.

Θεοτοκίον

Βασιλέα κυήσασα Κύριον, οἷά περ Βασίλισσα θεοχαρίτωτε ἐπὶ σοὶ προστρέχοντες, οὐρανῶν βασιλείας ἀξίωσον.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην. Κοιτάκιον ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Η μάρτυς Χριστοῦ ἡμᾶς συνεκαλέσατο, τοὺς ἄθλους αὐτῆς τοὺς θείους καὶ παλαίσματα, ἐγκωμίοις ᾄσαι νῦν φερῶ-

νύμως αὕτη γὰρ πέφνηεν, ὡς ἀνδρεία τῷ φρονήματι, κυρία νοός τε καὶ παθῶν ἀπρεπῶν.

Ὁ οἶκος.

Τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης κρατούσης ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ περιπολούσης, φιλόχριστοι, Μεδοντός τε δυσεβοῦς καὶ ἀπανθρώπου ὄντος παρὰ πάντας ἀνθρώπους, προσεκυνεῖτο ἡ τῶν ἀθέων μιὰ καὶ δυσώνυμος αἵρεσις· τῇ τούτου γὰρ ἀθεωτάτῃ φωνῇ τὰ πλήθη ὑπήκουεν, ὡς τοῖς μὴ εἰκουσι τῇ αὐτοῦ ἀσεβείᾳ θάνατον ἀπειλοῦσι σφοδρὸν τε καὶ δύσμορφον. Ἀλλ' ἡ Μάρτυς Χριστοῦ, τὰς τῶν τυράννων ἀθέους προσταγὰς τε καὶ ἀπειλὰς καταπτύσασα, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου κηρύξασα, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησεν· ὁθεν ὤφθη ἀληθῶς κυρία νοός τε καὶ παθῶν ἀπρεπῶν.

Βίος καὶ πολιτεία τῆς ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος

ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Εὐλόγησον πάτερ,

Ἀπὸ δύο τρόπους παρακινεῖται ὁ ἄνθρωπος καὶ ποιεῖ εἰς ἄλλον ἄνθρωπον ἀγαθόν· ἢ ἀπὸ φυσικὸν τρόπον, ἢ διὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ φυσικὸν μὲν τρόπον εἶναι, ὅταν ὁ πατὴρ ἀγαθοποιῇ τὸν υἱὸν του, καὶ ὁ υἱὸς τὸν πατέρα, καὶ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν, καὶ συγγενὴς τὸν συγγενῇ· διότι οἱ τοιοῦτοι οὐχὶ τὸσον διὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἀγαθοποιοῦσιν ἀλλήλους των, ὅσον κινούμενοι ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς φύσεως. Τοῦτον τὸν φυσικὸν τρόπον οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι τὸν ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα, διότι καὶ αὐτά, ἀναγκαζόμενα ὑπὸ τῆς φύσεως, ἀγαπῶσι τὰ ὁμοιά των, καθὼς λέγει καὶ ὁ σοφὸς Σειράχ (Κερ. ιγ'. 15.) «Πᾶν ζῶον ἀγαπᾷ τὸ ὅμοιον αὐτῷ, καὶ πᾶς ἄνθρωπος τὸν πλησίον αὐτοῦ.» Διὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ποιεῖ καλωσύνην ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν καὶ δὲν ἔχη τινὰ συγγενῇ, ὅμως διὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν λέγει εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον,

«Παντὶ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου,» ποιεῖ εἰς αὐτὸν ἐλεημοσύνην ἢ ἄλλην τινὰ συνδρομήν. Ἀπ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον ἐπαρακινήθη καὶ ἐγὼ σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καὶ θέλω νὰ ποιήσω τὴν διδασκαλίαν μου ταύτην, ἡ ὁποία ὑπερδαίνει πᾶσαν ἄλλην σωματικὴν ἀγαθοποίησιν. Διότι ἀκούω πῶς εἶπε ὁ ἄγγελος Ραφαὴλ πρὸς τὸν Τωδὶτ (Κερ. ιβ'. 7.) «Μυστήριον βασιλείας καλὸν κρύψαι, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακαλύπτειν ἐνδοξον,» διὰ τοῦτο ἐπαρακινήθη νὰ διηγηθῶ πρὸς τὴν ἀγάπην ὑμῶν, καθ' ὅσον μοι εἶνε δυνατόν, περὶ τῆς σήμερον ἐορταζομένης ἀγ. Κυριακῆς, ἵνα ἀπὸ τὴν διήγησιν ταύτην γνωρίσητε τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ ἔργα, καὶ τὴν ἀπειρον αὐτοῦ δύναμιν. Διότι πῶς δὲν εἶνε θαυμαστὸν ἔργον Θεοῦ, γυνή, γένος ἀσθενέστερον, νὰ νικήσῃ τὸν νοητὸν ἐχθρὸν, τὸν Διάβολον; ἢ πῶς δὲν ἦτο αὐτὸ τὸ ἔργον παραδόξου δυνάμεως, σῶμα γυναικεῖον ἀπάλον νὰ ὑπομείνῃ τοσαύτας τιμωρίας; διότι ἀνὴρ νὰ ὑπομείνῃ τόσας βασάνους δὲν εἶνε θαυμαστὸν, ἐπειδὴ ἔχει ἐκ φύσεως τὴν ἀνδρίαν τοῦ σώματος· ἀλλὰ διὰ νὰ τύχῃ γυνή νὰ ὑπομείνῃ θεληματικῶς τιμωρίας καὶ βασάνα, φανερόν εἶνε ὅτι οὐχὶ ἐκ φύσεως ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ ταῦτα, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀπειρου τοῦ Θεοῦ δυνάμεως. Ἵνα λοιπὸν καταλάβητε τὰ τοῦ Θεοῦ θαυμάσια καὶ τὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἀκούσατε μετὰ πάσης προθυμίας τὴν περὶ ταύτης διήγησιν, ἵνα καὶ αὐτὸν δοξάσητε, καὶ τὴν Ἀγ. ἐπαινέσητε.

Μετὰ τὴν ἐνσαρκον οἰκονομίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τὰ τετρακόσια ἔτη ἦσαν δύο βασιλεῖς κατὰ πολλὰ ἀσεβεῖς καὶ Χρηστομάχοι, ὁ Διοκλητιανὸς λέγω καὶ Μαξιμιανός, τὸ ζεύγος τοῦ Διαβόλου· καὶ ὁ μὲν Διοκλητιανὸς ἐβασίλευεν εἰς πᾶσαν τὴν Ἀνατολήν, ὁ δὲ Μαξιμιανός, ὅστις εἶχε γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Διοκλητιανοῦ τούτου, ἐβασίλευεν εἰς τὴν Δύσιν. Οἱ ἀσεβέστατοι οὗτοι βασιλεῖς τοιαύτην βουλήν ἐβουλήθησαν, ὥστε νὰ σβύσωσι παντελῶς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν νὰ ἀφανίσωσιν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς· διότι οὔτε πόλεις εἶχον εἰς τὸν νοῦν των νὰ προσθέσωσι εἰς τὴν ἐξουσίαν των, οὔτε ἔθνη ἤθελον νὰ ὑποτάξωσιν εἰς τὴν βασιλείαν των, ἀλλὰ μόνον ἓνα σκοπὸν

ἀσεβέστατον εἶχον, καὶ ἐν ἔργον παρανομώτατον, νὰ τυραν-
νῶσι τοὺς χριστιανούς. Τότε τί κακὸν δὲν ἐγένετο εἰς τοὺς
ἀγαπῶντας τὸν Χριστόν; Ἐγείμιζον αἱ φυλακαὶ ἀπὸ τοῦ
πλήθους τῶν καθ' ἑκάστην τιμωρουμένων χριστιανῶν· αἱ οἰ-
κίαι, ὅσαι εἶχον κυρίους χριστιανούς, ἐρημίωνοντο· αἱ ἐρη-
μίαι καὶ τὰ ὄρη μετεβάλλοντο εἰς πόλεις ἀπὸ τοῦ πλήθους
τῶν χριστιανῶν, οἵτινες ἔφευγον ἐκεῖ. Οἱ πτωχοὶ χριστιανοὶ
καὶ οἱ τῆς ἀληθείας φίλοι ἐπαιδεύοντο ὡς οἱ μεγαλείτεροι
κακοῦργοι· τὰ χρήματα τῶν χριστιανῶν διηρπάζοντο ὑπὸ
τῶν Ἑλλήνων· οἱ νόμοι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἡλλοιοῦντο
διότι οἱ πατέρες Ἑλλήνες παρέδιδον τοὺς υἱούς των εἰς θάνατον
διότι ἐπίστευον εἰς τὸν Χριστόν· οἱ παῖδες κατηγόρουσαν τοὺς
πατέρας των ὡς χριστιανούς· καὶ σχεδὸν νὰ εἶπω, σκότος
καὶ σύγχυσις μεγάλη ὑπῆρχεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Διότι οἱ
μὲν ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ εἶχον ἐλευθερίαν καὶ οἱ Δαίμονες ἐτι-
μῶντο, οἱ δὲ φίλοι τῆς ἀληθείας χριστιανοὶ ἐδιώκοντο, καὶ ὁ
ἀληθὴς Θεός, ὁ Χριστός, ὡς πλάνος ἐξυβρίζετο. Τότε τινὲς
μὲν ὑπήγαινον φανερά καὶ ὡμολόγουν τὸν Χριστόν Θεὸν ἀλη-
θινόν, καὶ μὲ πολλὰ βάσανα ἀπέθνησκον· ἄλλοι δὲ πάλιν
διὰ τὸν φόβον τῶν βασάνων ὑπήγαινον καὶ ἡρνοῦντο τὸν
Χριστόν, καὶ ἐθυσίαζον εἰς τὰ εἰδῶλα. Ὅσοι δὲ δὲν ἠδύναντο
οὔτε νὰ μαρτυρήσωσιν, οὔτε ἤθελον νὰ γείνωσιν Ἑλλήνες,
ἔφευγον εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰ σπήλαια, καὶ ἐκεῖ ἐκρύβοντο,
ἀναμένοντες τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὅποιον νὰ γνωρίσωσιν ὅτι
εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ παρουσιασθῶσι.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς
ἦτο τις χριστιανός, ὀνόματι Δωρόθεος, καὶ εἶχε γυναῖκα
καλουμένην Εὐσέβειαν· ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο πλούσιος καὶ
καὶ ἐλεῆμων, πλὴν παιδίον δὲν εἶχεν, οὔτε ἄρρεν οὔτε
θῆλυ, ἦσαν ἀέποτε λυπημένοι· καὶ ὅσοι ἔχουσι πλοῦτον καὶ
δὲν γεννῶσι παιδίον, αὐτοὶ γνωρίζουσι τί θλίψιν ἔχουσιν οἱ
τοιούτοι. Τί λοιπόν; ἐπαραχάλουν καὶ οἱ δύο τὸν Θεὸν νὰ
δώσῃ εἰς αὐτοὺς τέκνον, οὐχὶ μόνον διὰ κληρονομίαν τῆς
πλούτου, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον διὰ παρηγορίαν τῶν θλί-
ψεων αὐτῶν.

Ἄλλ' ὅμως ὁ Θεὸς ὅστις εὐλόγησε τὴν στείραν Σάρραν
καὶ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὴν Ἐλισάβετ· καὶ ἐγέννησε
τὸν Πρόδρομον, καὶ τὴν Ἄνναν καὶ ἐγέννησε τὴν Παρθένον
Μαρίαν, ὑπήκουσε αὐτῶν, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας συλλαβοῦσα
ἡ Εὐσέβεια, ἐγέννησε τὴν ἁγίαν ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ διὰ τοῦτο,
καὶ ὅταν ἐβάπτισαν αὐτήν, ἔθεσαν τὸ ὄνομα αὐτῆς Κυριακὴν
Ἄλλ' ἐνῶ ἦτο μικρὰ ἀκόμη τὴν ἡλικίαν, ἔδειχνεν ἐξ ἀρχῆς
ὅποια ἤθελε γείνειν εἰς τὰ ὕστερα· διότι δὲν ἔπαιζεν ἀτάκτως,
καθὼς τὰ ἄλλα κοράσια, οὐδὲ ἐνασχολεῖτο εἰς ἄπρεπα παι-
γνίδια, οὐδὲ εἰς τὰς ἀργολογίας καθὼς τὴν σήμερον πολλὰ
κοράσια ποιοῦσι τοῦτο, οὔτε τοὺς περιπάτους ἡγάπα, ἀλλὰ,
καθυμένῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων τῆς, μετὰ πολλῆς εὐ-
λαβείας καὶ προσοχῆς ἠκροᾶτο τὰς νοουθεσίας αὐτῶν. Ὅτε
δὲ ἔφθασεν εἰς ὥριμον ἡλικίαν, τότε περισσότερον ἐφάνη ἡ
σφονδιότης, τὴν ὅποιαν εἶχεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς· διότι,
ὅταν ἠϋξανε τὸ σῶμά τῆς, τοσοῦτον καὶ ἡ γνώσις αὐτῆς
ἐπερίσσευε καὶ τὸ κάλλος ἔλαμπεν. Οὐδόλως ἠκούετο ἐκ
τοῦ στόματος αὐτῆς ἀργολογία, ἢ κατάκρισις, ἢ ψεῦδος,
καθὼς εἶναι τὴν σήμερον τινὲς γυναῖκες, αἱ ὅποιαι, ἐνῶ πρέ-
πει νὰ στέκωνται μετὰ πολλῆς εὐλαβείας εἰς τὴν Ἐκκλη-
σίαν, συνομιλοῦσι καὶ κατακρίνουσιν ἢ μία τὴν ἄλλην ἐνῶ
πρέπει νὰ κάθωνται σωφρόνως καὶ εὐτάκτως εἰς τοὺς γά-
μους, σηκώνονται καὶ χορεύουσιν· ἐνῶ πρέπει νὰ ἠκροάζων-
ται μετὸ πάσης ἡσυχίας τὴν ψαλμωδίαν καὶ τὰς διηγήσεις
τῶν ἁγίων, συνάζονται καὶ χορεύουσι· καὶ τὸ παράδοξον
εἶναι ὅτι ἔχουσι διὰ ἔπαινον τό, ποία νὰ στολισθῇ καὶ νὰ
χορεύσῃ καλεῖτερα· βαβαί, τῆς ἀπωλείας! Ἄλλ' ἡ Ἁγία
δὲν ἐποίει τοιουτοτρόπως, οὐδὲ μετεχειρίζετο τὴν εὐμορ-
φίαν τῆς εἰς ἔρωτας νέων ἀτάκτων, δηλαδὴ νὰ στολίζεται ἢ
νὰ ψιμυθώνηται πῶς νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς νέους, οὔτε παρέκυ-
πτεν ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ νὰ ἀγρεύῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν
πάντοτε ἐν ἔργον εἶχεν ἀπαραίτητον, νὰ στολίξῃ τὴν ψυχὴν
αὐτῆς μὲ νηστείαν, μὲ ἐγκράτειαν, μὲ σιωπὴν, μὲ προσευ-
χὴν, μὲ τὴν φύλαξιν τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὴν κράτησιν τῆς
γλώσσης. Πολλοὶ ἄρχοντες ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐπεθύμησαν

νά λάβωσιν αὐτὴν νύμφην εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, ἀλλ' αὐτὴ ἀγαπῶσα τὴν παρθενίαν, κατὰ μίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, δὲν ᾔθελεν οὔτε κἀν νὰ ἀκούσῃ λόγους περὶ ὑπανδρείας· πολλάκις δὲ καὶ ὅταν οἱ γονεῖς αὐτῆς ἐλεγον αὐτῇ περὶ γάμου, διότι εἶχον αὐτὴν μονογενῇ καὶ ᾔθελον νὰ ἴδωσιν ἀπ' αὐτὴν κληρονομίαν τοῦ γένους, αὐτὴ ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς τοιοῦτους λόγους μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ συναίσσεως· Ὡς τιμιώτατοι γονεῖς! ὅχι ὅτι ἡ παρακοὴ τῶν παίδων εἶνε καλὴ πρὸς τοὺς γονεῖς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν σὰς ἀκούω νὰ λάβω ἄνδρα, ἀλλ' ὅτι ἐγὼ προκρίνω καλεῖτερά τὴν παρθενίαν, καὶ θέλω νὰ γείνω νύμφη τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου· διότι τί θὰ ὠφελήθῃ ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καθὼς λέγει ὁ Χριστός; καὶ ἐμὲ τί θέλει με ὠφελήσει ἡ ὑπανδρεία; ποία γυνὴ ὑπανδρευθῇ καὶ δὲν μετενόησῃ; ποία ἔγεινε μήτηρ, καὶ δὲν ἐλυπήθῃ; Διότι ἡ τὸ παιδίον αὐτῆς ἀποθνήσκει, ἡ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἡ ὁ συγγενὴς τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ ἀναγκαίως θὰ ἔχη θλίψιν. Ἡ παρθενία ὅμως δὲν ἔχη λύπην, οὔτε ἐννοίας πολλὰς, οὔτε φροντίδας περισσὰς. Διότι ὅποια γυνὴ ὑπανδρευθῇ, προσέχει πῶς νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καθὼς τὸ λέγει ὁ ἀποστόλος Παῦλος· ἔχει φροντίδα πῶς νὰ ἐνδύσῃ τὰ παιδιά αὐτῆς, καὶ πῶς νὰ τὰ διαθρέψῃ. Ἐὰν δὲ καὶ ἀπομείνῃ χήρα, βαβαὶ τῆς συμφορᾶς! τότε ἔχει περισσοτέραν θλίψιν καὶ μεριμναν. Ὅποια δὲ παρθενεύει, ἄλλην φροντίδα δὲν ἔχει, εἰμὴ μόνον πῶς ἀρέσῃ εἰς τὸν Χριστόν. Διατί λοιπὸν θέλετε γονεῖς μου νὰ με βάλετε εἰς τοσαύτας φροντίδας; Ἡ Κυρία Θεοτόκος δὲν ἦτο Παρθένος; Ἀφῆτε λοιπὸν καὶ ἐμὲ νὰ γείνω δούλη αὐτῆς· ἀρκεῖ ἡ χάρις αὐτῆς νὰ με διαφυλάξῃ δυνατὴ εἶνε ἡ βοήθεια αὐτῆς νὰ δυναμώσῃ καὶ ἐμὲ. Ἐγὼ θάρρος εἰς τὸν μονογενῆ αὐτῆς Υἱόν, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν παρθενίαν. Τοιοῦτους λόγους ἀκούοντες οἱ γονεῖς τῆς Ἀγίας ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς, εὐχαρίστουν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τοιοῦτον τέκνον εὐλογημένον.

Εἰς ἐκεῖνας δὲ τὰς ἡμέρας ἤτό τις ἄνθρωπος, Ἕλληνας μὲν τὴν θρησκείαν, πλούσιος δὲ κατὰ πολλὰ, καὶ εὕριστο

εἰς τὴν πόλιν ἐκεῖνην, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκοντο καὶ οἱ γονεῖς τῆς Ἀγίας. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἄρχων, ἀκούων περὶ τῆς Ἀγίας Κυριακῆς ὅτι εἶναι νέα καὶ ὠραιωτάτη, καὶ ὅτι οὐδεμία κόρη εὕρεται νὰ τὴν ὑπερβαίνει κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν γνῶσιν, ἀπεφάσισε νὰ τὴν λάβῃ νύμφην διὰ τὸν υἱόν του, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν γνῶσιν, τὰ ὅποια εἶχεν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἦτο καὶ μονογενὴς καὶ ἐμελλεν ὁ πολὺς βίος τῶν γονέων αὐτῆς νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Ἐχων λοιπὸν τοιοῦτον σκοπὸν ὁ ἄρχων ἐκεῖνος, ἐμήνυσεν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Ἀγίας ἵνα στέρξωσι καὶ αὐτοὶ τὸ συνοικέσιον. Ἀλλ' ἡ Ἀγία, ἐπειδὴ ἦτο ἀφιερωμένη καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸν Θεὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι, δὲν ᾔθελσε παντελῶς νὰ ἀκούσῃ τὸν τοιοῦτον λόγον, μόνον εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι νύμφη καθαρὰ τοῦ Χριστοῦ μου, καὶ ἄνδρα δὲν λαμβάνω, ὅχι αὐτόν, ὅστις εἶναι Ἕλληνας καὶ ἀλλότριος τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ Χριστιανὸς ἐάν ἦτο ἐγὼ δὲν ἐλάμβανον αὐτόν εἰς ἄνδρα, διότι ὑπεσχέθην ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ μου νὰ ἀποθάνω παρθένος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων ἐκεῖνος, ἐθυμώθη κατὰ πολλὰ, καὶ ἀμέσως ὑπῆγεν εἰς τὸν βασιλεῖα Διοκλητιανόν· καὶ εἶπεν αὐτῷ· Βασιλεῦ, ζῆθι εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ὑποτεταγμένος εἰς τὸ θέλημα τῆς βασιλείας σου, καὶ προσκυνεῖ εἰς τοὺς μεγάλους θεοὺς· μία ὅμως κόρη ἐναντιοῦται εἰς τὸ πρόσταγμά σου, καὶ ὑβρίζει μὲν τὰ εἰδῶλα, λέγει δὲ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός. Οὐ μόνον δὲ αὐτὴ καταφρονεῖ τὸν ὀρισμὸν τῆς βασιλείας σου ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῆς εἶναι Χριστιανοί, καὶ οὔτε τοῖς εἰδώλοις θυσιάζουσιν, οὔτε ὑποτάσσονται εἰς τὴν βασιλείαν σου. Ἀκούσας λοιπὸν ταῦτα ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανός, ἐπλήσθη ὅλος θυμοῦ, καὶ ἀμέσως, ἀποστείλας στρατιώτας, ἔφερε τὴν Ἀγίαν καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῆς ἐμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς· Διατί δὲν τιμᾶτε τοὺς μεγάλους θεοὺς, τοὺς ὁποίους τιμᾷ καὶ ἡ βασιλεία μου, ἀλλὰ κηρύττετε ἡμεῖς ἄλλον Θεόν, τὸν Χριστὸν, ὃν ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι ὡς κακοῦργον; Ἀπεκρίθη ὁ Δωρόθεος· Ἡμεῖς, βασιλεῦ, δὲν ἐμάθομεν ἐκ τῶν προγόνων ἡμῶν νὰ προσκυνῶμεν ψευδωνύμους

θεούς, ἀλλ' ἓνα Θεὸν ἀληθῆ, τὸν Χριστόν, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς ἦλθε, καὶ ἐσαρκώθη καὶ ἐσταυρώθη κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, καὶ ἀνελήφθη, καὶ πάλιν μέλλει νὰ ἔλθῃ, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον ἅπαντα, καὶ ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ ἔργα αὐτοῦ· αὐτὸν κηρύττομεν, αὐτὸν ὁμολογοῦμεν ἀληθινὸν Θεόν· οἱ δὲ θεοί, ὅτινες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν, ἀπολέσθωσαν, καθὼς λέγει καὶ ὁ προφήτης Ἰερεμίας. Ὡς δὲ ἤκουσε ταῦτα ὁ βασιλεὺς, διέταξε τοὺς στρατιώτας μετ' ὀργῆς νὰ ἀπλώσωσι κατὰ γῆς τὸν Δωρόθεον, καὶ νὰ τὸν δείρῃσι τοσοῦτον, ὥστε ἢ νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεούς, ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν δαρμόν. Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως· διότι, ἀπλώσαντες αὐτόν, ἔτυπτον ἀνηλεῶς, ἕως οὗ ἀπέκαμον· ὁ δὲ ἅγιος, ἔχων τὸν Χριστὸν ἐνδυναμοῦντα αὐτόν, ἀντὶ οὐδενὸς ἐλογίζετο τὰς βασάνους αὐτῶν, μάλιστα ἐμυκτήριζε καὶ ἀνεγέλα τὰ εἰδῶλα ὡς κωφὰ καὶ ἀναίσθητα. Τότε ἰδὼν ὁ βασιλεὺς ὅτι δὲν νικάται ὁ πατὴρ τῆς ἀγίας οὔτε ὑπὸ τῶν πληγῶν οὔτε ὑπὸ κολακείας, αὐτὸν μὲν καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Εὐσέβειαν, τὴν μητέρα, λέγω, τῆς ἀγίας Κυριακῆς, ἀπέστειλεν εἰς τὸν μπέην τῆς πόλεως Μελιτίνης, Ἰουστὸν καλούμενον, ἵνα ἐκεῖνος τιμωρήσῃ αὐτούς, ὡς ἄνθρωπος ἀνηλεὲς ὑπάρχων καὶ ἀνήμερος. Τὴν δὲ ἀγίαν Κυριακὴν, βλέπων αὐτὴν ὡραίαν, ἀπέστειλεν εἰς τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ τὸν Μαξιμιανόν, ὅστις εὕρισκετο τότε εἰς τὴν Νικομήδειαν πόλιν, ἵνα ἐκεῖνος ἀνακρίνῃ αὐτήν.

Καὶ ὁ μὲν μπέης Ἰουστός, δύο καὶ τρεῖς φορές ἐξετάσας τοὺς γονεῖς τῆς ἀγίας, καὶ μὴ δυνηθεὶς οὔτε μὲ τιμωρίας, οὔτε μὲ κολακείας, οὔτε μὲ ἄλλον τινὰ τρόπον νὰ ἀπαστρέψῃ αὐτοὺς τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ἀπέκοψε τελευταῖον τὰς κεφαλὰς αὐτῶν μετὰ ξίφος, καὶ οὕτως ἔλαβε τέλος ἡ ζωὴ αὐτῶν. Ὁ δὲ Μαξιμιανός, ἑξάμενος παρὰ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Διοκλητιανοῦ τὴν ἀγίαν Κυριακὴν, πρῶτον μὲν ἐθαύμασε τὸ κάλλος αὐτῆς, ἔπειτα δὲ, παραστησάμενος αὐτὴν ἐπὶ τοῦ κριτηρίου αὐτοῦ, ἤρξατο λέγειν αὐτῇ τοιαῦτα·

Τοῦτο πρέπει νὰ ἡξεύρεις ὦ Κόρη, ὅτι ὁ μέγας Βασιλεὺς Διοκλητιανὸς διὰ νὰ λυπηθῇ τὸ κάλλος σου δὲν ἠθέλησε νὰ σὲ τιμωρήσῃ ὡς χριστιανὴν ἀλλὰ σὲ ἀπέστειλεν ἐνταῦθα πρὸς με· μὴ λοιπὸν θελήσῃς μόνῃ σου νὰ γίνῃς ἐχθρὰ τοῦ ἑαυτοῦ σου νὰ παραδώσῃς τοιοῦτον σῶμα εἰς τιμωρίαν καὶ βάσανα, ἀλλὰ πρυσκύνῃσον τοὺς θεοὺς νὰ ἔχῃς τὴν ζωὴν σου καὶ οὐ μόνον νὰ σοῦ χαρίσω καὶ ἄλλον πλοῦτον ἐπάνω τοῦ πατρικοῦ, ἀλλὰ καὶ νύμφη νὰ γίνῃς τοῦ Βασιλέως εἰς ἓνα συγγενῆ τοῦ καὶ ὁ μὲν Βασιλεὺς Μαξιμιανὸς τοιαῦτα καὶ ἄλλα περισσότερα εἶπε καταλιμπάνων τὴν Ἀγίαν, ἀλλ' αὐτὴ ἀπεκρίθη· Μὴ νομίσης ὦ βασιλεῦ ὅτι με τὰς τοιαύτας κολακείας ἢ με τοὺς τοιοῦτους φοβερισμοὺς θέλω ἀρνηθῇ ἐγὼ τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν· διότι δὲν εἶνε καμμία βάσανος οὔτε τιμωρίαν, οὔτε παιδευσίς, ἡ ὁποία νὰ με χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, ὅχι ὁ πατρικός μου πλοῦτος ἢ ἄλλους τοὺς ὁποίους θέλετε νὰ μοὶ δώσητε, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἐπίγειον βουσιλείαν σας ἐὰν μοῦ δώσητε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ τὴν εὐσέβειαν τῶν πατέρων μου, ἀλλ' οὐδ' ἄλλον νυμφίον θέλω στέρξῃ νὰ προτιμήσω ἐκτός τοῦ Χριστοῦ μου εἰς τὸν ὁποῖον ἐχάρिता τὸν ἑαυτόν μου νὰ ζήσω καὶ νὰ ἀποθάνω παρθένος.

Ταῦτα ὡς ἤκουσε ὁ Μαξιμιανὸς ἐπλήσθη ὄλος θυμοῦ καὶ παρעὐθὺς διέταξε νὰ ταννύσωσιν τὴν Ἀγίαν εἰς τέσσερα μέρη ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν καὶ νὰ τὴν δείρῃσι μετὰ ὠμὰ βούνετρα ἕως οὗ ἢ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῶν βασάνων. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν ἐκάθητο ἀναμένων τὸ τέλος, διότι ἠλπίζεν ὅτι ὡς ἀσθενεστάτῃ γυνὴ θέλει δειλιάσῃ εἰς τοὺς βασάνους, ἡ δὲ Ἀγία ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τοῦ σώματός της οἰκαιοθελῶς μετὰ πάσης εὐκοσμίας κατέπεσεν εἰς τὴν γῆν. Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ Βασιλέως λαβόντες τὰ νεῦρα ἐκεῖνα τῶν βοῶν τοσοῦτον ἀνηλεῶς ἔτυπτον τὴν Ἀγίαν, ὥστε καὶ δύο καὶ τρεῖς φορές ἐνηλλάχθησαν, καὶ οἱ μὲν στρατιῶται ἠγανάκτουν τύποντες αὐτήν, ἡ δὲ Ἀγία ἔχουσα τὸν Χριστὸν ἐνδυμοῦντα αὐτὴν οὐδόλως ἐφαίνετο ὅτι ἐδάρη ἀλλὰ τὸνναντίον τοσοῦ-

τον ἔλαμπεν τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὡς ἂν ἦτο εἰς τορπνὸν περιβόλιον. Βλέπων δὲ ταῦτα ὁ Βασιλεὺς καὶ νομίζων ὅτι οἱ στρατιῶται λυποῦνται αὐτὴν καὶ δὲν τὴν δέρνουν μετὰ μεγάλου θυμοῦ; Διὰ τὴν ὡς κάκιστοι στρατιῶται λυπεῖσθαι τὴν ὑβρίστησαν τῶν θεῶν; ἀπεκρίθη ἡ Ἁγία. Μὴ πλανῶ, Μαξιμιανέ, μηδὲ νόμιζε ὅτι θέλῃς με νικῆσαι μετὰ τὰς τοιαύτας τιμωρίας, διότι ὁ Χριστὸς μου ἵσταται ἀοράτως καὶ μοὶ δίδῃ δύναμιν νὰ μὴ συλλογίζομαι τὰς βασάνους σου. Ὡς δὲ ἤκουσε ταῦτα ὁ Βασιλεὺς ἐντραπὲς ἀπὸ τοῦς περιστῶτας ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ νικῇσιν μίαν νέαν κόρην, καθὼς ἐκείνη, ἐσχέθη νὰ στείλῃ εἰς τὸν Μπένν τῆς Βιθυνίας Ἰλαριανὸν λεγόμενον. Ἡ Βιθυνία δὲ εἶχε ἐπαρχία τῆς Χαλκηδόνος καὶ τῶν ἄλλων περὶ πόλεων. Ἦτο δὲ ὁ Ἰλαριανὸς οὗτος ἄνθρωπος θηριώδεις παντὸς ἀγρίου θηρίου, διότι τοῦτου πάντοτε ἐσκέπτετο πῶς νὰ φανῇ πλέον φοβερώτερος εἰς τοὺς χριστιανούς ἀπὸ τοῦς ἄλλους. Ἡγεμόνας τῆς Ἀνατολῆς ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐνόμιζεν ὅτι τιμωρῶν τοὺς χριστιανούς θέλει ἀρέσει εἰς τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι θέλει ἀκουσθῇ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τοὺς ἄλλους Βασιλεῖς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἄρχοντας ὡς μέγα καὶ πολὺ. Εἰς αὐτὸν λοιπὸν τὸν Ἰλαριανὸν ἔστειλε τὴν Ἁγίαν, ἔγραψε δὲ καὶ γράμμα πρὸς αὐτὸν παραγγέλων νὰ φροντίσῃ παντοιοτρόπως ὅπως ἀποστρέψῃ τὴν Ἁγίαν ἀπὸ τῆς πίστεως τῶν Χριστιανῶν καὶ ἂν τοῦτο κατορθώσῃ νὰ ἀποστείλῃ αὐτὴν ὀπίσω πρὸς αὐτόν· αὐτὸς θέλει τιμῇ καὶ ὑψώσῃ εἰς μεγαλείτερα ἀξιώματα.

Ἀφοῦ δὲ ὁ ἐπαρχὸς Ἰλαριανὸς ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ Βασιλέως ἐκάθησε ἐπὶ θρόνου φοβεροῦ καὶ διέταξε νὰ φέρωσιν τὴν Ἁγίαν ἐμπροσθεν αὐτοῦ εἰς τὴν ὁποίαν εἶπεν· ἄρα γε γνωρίζεις ὡς Κυριακὴ διὰ τὸ πολυχρονημένος Βασιλεὺς Μαξιμιανὸς σὲ ἔστειλεν ἐδῶ πρὸς ἡμᾶς; Βεβαίως διὰ τὴν πολὺν ἡμερότητα καὶ πραότητα τὴν ὁποίαν ἔχει, διότι λυπούμενος νὰ βλέπῃ τιμωρούμενον τοιοῦτον ωραιότατον σῶμα σὲ ἀπέστειλεν πρὸς ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ δούλους καὶ ἡμεῖς δὲ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχωμεν καὶ μάρτυρας ἔχω τοὺς μεγάλους θε-

οὺς καὶ τοὺς περιστῶτας ἄρχοντας ὅτι καὶ ἐγὼ εἰς πάντας τοὺς ὑπηκόους εἰς τοὺς ὁρισμοὺς τῶν Βασιλέων εἶμαι φιλόανθρωπος. Μὴ λοιπὸν θελήσῃς σὺ σήμερον νὰ μεταστρέψῃς τὴν καλὴν μου γνώμην καὶ νὰ μὲ δείξῃς ἀνήμερον καὶ ἀπάνθρωπον· διότι ἂν μείνῃς πάλιν εἰς τὴν προτέραν σου πλάνην εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνω ἐχθρὸς σου καὶ νὰ σὲ τιμωρήσω μετὰ βάσανα τὰ ὁποῖα καὶ μόνον ἀκούόμενα καὶ θεωρούμενα κακαπλήττουσιν τὸν ἄνθρωπον, πολλῶ μᾶλλον καὶ πάθῃ ὑπ' αὐτῶν.

Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ἡ Ἁγία, ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· Μὴ νόμιζε Ἰλαριανέ, ὅτι θέλω ἀλλάξαι ἐγὼ τὴν προτέραν μου γνώμην καὶ τὴν εὐσέβειαν διότι ἐυκολώτερον εἶναι νὰ μάλαξῃς τὸν σίδηρον, παρὰ νὰ μεταβάλῃς τὸν σκοπὸν μου· τοῦτο δὲ γνώριζε, ὅτι, ἂν ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ νικῇσιν τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, πῶς θέλεις δυνηθῇ σὺ νὰ μὲ νικῇς; διὰ τοῦτο μὴ ματαιοπονῇς, λέγων τοιοῦτους λόγους, ἀλλὰ δοκίμασε καὶ μὲ τὸ ἔργον νὰ ἴδῃς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου. Τότε ὁ Ἐπαρχος, ἀκούσας τούτους τοὺς λόγους, διέταξε τοὺς στρατιῶτας νὰ κρεμάσωσιν τὴν ἁγίαν ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ οὕτω νὰ ἵσταται κρεμασμένη πολλὰς ὥρας καὶ οὐ μόνον νὰ ἔχῃ ταύτην τὴν βάσανον, ἀλλὰ καὶ νὰ κατακαίωσιν τὸ σῶμα αὐτῆς μετὰ ἀνημμένας λαμπάδας. Τοιοτρόπως λοιπὸν τιμωρουμένη ἡ ἁγία, ὑπέμεινε πάντα γενναίως ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ· διότι ἐλογίζετο τὴν παιδευσίν ταύτην ὡς ἂν ὑπέφερον ἄλλας, καὶ ὡς ἂν ἐβλεπεν αὐτὴν μακρόθεν. Βλέπων δὲ ὁ Ἰλαριανὸς ὅτι δὲν κατορθώνει τίποτε, μᾶλλον δὲ ὅτι ἐγίνετο γενναϊότερα ἡ ἁγία μετὰ τὰς τοιαύτας βασάνους, καθὼς ὁ καλὸς σίδηρος εἰς τὸ ὕδωρ διέταξε νὰ καταιβασώσιν αὐτὴν, καὶ νὰ τὴν ὑπάγωσιν εἰς τὴν φυλακὴν. Τὴν νύκτα λοιπὸν εἰς τὴν φυλακὴν φαίνεται ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὴν, καὶ λέγει αὐτῇ· Μὴ φοβοῦ Κυριακὴ τὰς βασάνους, διότι ἡ χάρις μου θέλει εἶναι μετὰ σοῦ, νὰ σὲ λυτρώνῃ ἀπὸ πάντα πειρασμόν. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Χριστὸς, καὶ ἰασάμενος τὰς πληγὰς αὐτῆς, ἀνελήθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Τὴν αὐρίον δὲ ἀποστείλας ὁ Ἰλαριανὸς στρατιώτας, ἔφερε τὴν ἁγίαν εἰς τὸ κριτήριον. Ὡς δὲ εἶδεν αὐτὴν ὅλως ὑγιᾶ, ἐθαύμασε, καὶ λέγει πρὸς αὐτήν· Μοὶ φαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ περιστῶτες καταλαμβάνουσιν ὅτι οἱ μεγάλοι θεοὶ πολὺ σὲ ἀγαπῶσι, διότι διὰ νὰ λυπηθῶσι τὴν ὡραιότητά σου, ἰά-
τρευσαν τὰς πληγὰς σου, διὰ νὰ μὴ ἔχῃς τινὰ ἀσχημίαν ἐπάνω σου· μὴ λοιπὸν φανῇς καὶ σὺ ἀχάριστος πρὸς αὐτοὺς. ἀλλ' ἐλθέ μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν ναὸν αὐτῶν, καὶ προσκύνησον αὐτούς. Ἀπεκρίθη ἡ ἁγία· Οὐχὶ οἱ θεοὶ σου, Ἰλαριανέ, ἔδω-
κάν μοι τὴν ὑγείαν, ἀλλ' ὁ Χριστὸς μου ὁ ἀληθὴς Θεός, ὃν καὶ πιστεύω καὶ προσκυνῶ· πλὴν ἐπειδὴ θέλεις νὰ εἰσέλθω-
μεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν θεῶν σου, ἃς ὑπάγωμεν νὰ ἰδω-
μεν ποίους θεοὺς θέλεις νὰ προσκυνήσω. Ἀκούσας ταῦτα ὁ Ἰλαριανὸς, ἐχάρη, θαρρῶν ὅτι μετενόησεν ἡ Ἀγία.

Ἀφοῦ δὲ εἰσῆλθον εἰς τὸν ναόν, ἡ ἁγία ἐκλινε τὰ γόνατα αὐτῆς πρὸς τὸν Θεόν καὶ εἶπε· Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς μου, ὁ μόνος ἔχων τὴν ἐξουσίαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἐπανάκουσόν μου τῆς δούλης σου, καὶ ἃς κρημνισθῶσι τὰ εἰδῶλα ταῦτα τὰ ἄψυχα, ἵνα γνωρίσωσιν οἱ περιστῶτες ὅτι σὺ εἶ μόνος ἀληθινὸς Θεός. Ταῦτα εἰπούσης τῆς Ἀγίας σεισμὸς μέγας ἐγένετο, καὶ παρευθὺς ἐκρημνίσθησαν πάντα τὰ εἰδῶλα, καὶ συνετρίβησαν εἰς λεπτὰ τεμάχια, καὶ ἐλθὼν ἀνεμοστρόβιλος ἰσχυρὸς διεσκόρπισε τὰ τεμάχια αὐτῶν. Τότε οἱ μὲν ἄλλοι Ἕλληνες ἐφοβήθησαν, καὶ φεύγοντες ἐ-
ξῆλθον τοῦ ναοῦ· μόνος δὲ ὁ ἑπαρχὸς Ἰλαριανὸς ἀντὶ νὰ πι-
στεύσῃ εἰς τὸν Χριστὸν ἵστατο καὶ ἐβλασφήμει κατ' αὐτοῦ ὡς ἀφανίσαντος τοὺς θεοὺς αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν σύντομος ἡ θεία δίκη, διότι ἀστραπὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πε-
σοῦσα κατέκαυσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ εὐθὺς πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἀπέθανε. Καὶ αὐτὸς μὲν, οὕτως ἀποθανών, ἀπῆλ-
θεν εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου ἦλ-
θεν ἄλλος ἑπαρχὸς εἰς τὴν Βιθυνίαν, Ἀπολλώνιος ὀνόματι, ὅστις, ἀκούσας περὶ τῆς ἁγίας Κυριακῆς ὅτι κηρύττει παρ-
ρησίᾳ τὸν Χριστὸν, ἀπέστειλε στρατιώτας καὶ ἔπιασεν αὐ-
τήν.. Ὡς δὲ ὑπῆγεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἤρξατο καὶ αὐτὸς μὲ

κολακεῖαν καὶ μὲ φοβερισμοὺς νὰ συζητῇ μετ' αὐτῆς· ἀλλ' ἡ Ἀγία, εἰς οὐδὲν λογιζομένη τοὺς τοιοῦτους λόγους, τὸν μὲν Χριστὸν ὡμολόγει Θεὸν ἀληθινόν, τὰ δὲ εἰδῶλα περιε-
γέλα. Τότε θυμωθεὶς ὁ Ἀπολλώνιος, διέταξε νὰ ἀνάψωσι πυρὰν μεγάλην καὶ νὰ ρίψωσιν ἐντὸς τὴν Ἀγίαν. Τί λοιπὸν τὸ μετὰ τοῦτο; Ὁ Θεός ὅστις ἐφύλαξέ ποτε τοὺς τρεῖς παῖ-
δας ἐν τῇ καμίνῳ νὰ μὴ κατακαῶσιν, αὐτὸς καὶ τότε ἐθαυ-
ματούργησεν εἰς τὴν Ἀγίαν· διότι προσευχομένης τῆς Ἀ-
γίας, βροχὴ μεγάλη κατελθοῦσα, χωρὶς νὰ ἦναι συννεφία, ἔσβυσε παρευθὺς τὴν φλόγα ἐκείνην. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Ἀπολ-
λώνιος ὅτι δὲν ἔπαθε τίποτε ἡ Ἀγία ἀπὸ τὸ πῦρ, διέταξε νὰ φέρωσι δύο λέοντας, καὶ νὰ ἀπολύσωσιν αὐτοὺς κατ' αὐ-
τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συνεδρίου. Ἀλλ' ὁ Θεός ὅστις ἡμέρῳ σέ-
ποτε τοὺς λέοντας ἐν τῷ λάκκῳ τῆς Βαβυλῶνος καὶ δὲν ἔ-
πραγον τὸν Δανιὴλ αὐτὸς καὶ τότε διεφύλαξε τὴν Ἀγίαν· διότι οἱ λέοντες ἐκεῖνοι, κατ' ἀρχὰς μὲν ὠρμησαν μετὰ μεγάλης λυσσῆς, ἔπειτα δέ, ὅταν ἐφθασαν πλησίον τῆς Ἀγίας, πα-
ρευθὺς ἔγειναν ἡμεροὶ ὡς ἀρνία, καὶ πεσόντες παρὰ τοὺς πό-
δας αὐτῆς, ἐκυλίσθησαν παίζοντες. Πολλοὶ λοιπὸν τῶν περιε-
στῶτων ἰδόντες τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν· τούτους δὲ ὁ ἑπαρχὸς Ἀπολλώνιος ἀπαξ ἀπαν-
τας ἐθανάτωσε· διότι ἄλλους μὲν ἐφόνευσε διὰ τοῦ ξίφους, ἄλλους δὲ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν δὲ Ἀγίαν διέταξε νὰ τὴν βάλλωσιν εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως οὗ νὰ συλλογισθῇ ὁ
μιαρῶτατος μὲ ποῖαν βάσανον νὰ τὴν θανατώσῃ.

Τῇ δὲ ἐπαύριον, ἀφοῦ ἐκάθησεν ὁ Ἀπολλώνιος ἐπὶ τοῦ βήματος, ἔφερε τὴν Ἀγίαν, πρῶτον μὲν ἤρξατο μὲ κολα-
κείας νὰ τὴν κολακεύῃ, λέγων· Ἐγώ, ὦ Κυριακή, μὰ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν, καὶ τὴν νεότητά σου λυποῦμαι καὶ τὴν εὐμορφίαν σου θαυμάζω, καὶ διὰ τοῦτο ἕως τῆς σή-
μερον πάντοτε ἐλπίζω νὰ ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὴν ματαίαν θρη-
σκείαν τῶν Χριστιανῶν· λοιπὸν μὴ προκρίνης νὰ χάσῃς τοῦτην τὴν γλυκυτάτην ζωὴν διὰ τῆς ἐπιμονῆς σου, ἀλλὰ γενεῶ ὑπήκοος εἰς τοὺς βασιλικοὺς ὀρισμούς, καὶ θυσίασε εἰς τοὺς μεγάλους καὶ ἀθανάτους θεοὺς, οἱ ὅποιοί σοι ἔδωκαν

τὴν εὐμορφίαν ταύτην, ἵνα καὶ οἱ βασιλεῖς, ἀκούσαντες τὴν ἐπιστροφὴν σου, εὐφρανθῶσι μεγάλως καὶ σὲ ἀνταμείψωσι μὲ πλοῦσια χαρίσματα. Καὶ ὁ μὲν ἑπαρχος ταῦτα καὶ ἄλλα πλείονα ἔλεγε, θαρρῶν ὅτι θέλει καταπείσει τὴν Ἀγίαν. ἀλλ' αὐτὴ, ἀτενίσασα εἰς αὐτόν, καὶ μεγάλως στενάξασα, ἀπεκρίθη. Ὡς Διαβόλου, ἐχθρὸς πάσης δικαιοσύνης, μὲ τοιαύτας κολακείας θέλεις νὰ μεταστρέψῃς τὴν ἰδικήν μου γνώμην; μὲ τοιαύτας ψευδολογίας θέλεις νὰ μὲ χωρίσης τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Γνώριεε, ἀσεβέστατε, ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ, οὔτε τιμωρία, οὔτε πλοῦτος, οὔτε πτωχεία, οὔτε ἄλλο οὐδὲν δύναται παντελῶς νὰ μὲ χωρίσῃ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Μὴ λοιπὸν κοπιᾷς ματαιῶς, ἔχων τοιαύτην ἐλπίδα νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ τὸν Χριστόν μου, καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πεπλανημένην ὁρῆσκειάν σου· διότι, κὰν εἰς πῦρ μὲ βάλῃς, κὰν εἰς θηρία μὲ παραδώσῃς, κὰν εἰς θάλασσαν μὲ ρίψῃς, κὰν μὲ ἕϊφος μὲ φονεύσῃς, δὲν θέλεις δυνηθῇ νὰ μεταστρέψῃς τὴν γνώμην μου. Διότι, ἐὰν μὲ βάλῃς εἰς τὸ πῦρ, ἔχω τοὺς τρεῖς Παῖδας παράδειγμα, καὶ δὲν θέλω φοβηθῇ· ἐὰν μὲ παραδώσῃς εἰς τὰ θηρία, ἔχω τὸν προφήτην Δανιὴλ εἰς παρηγορίαν· ἐὰν εἰς θάλασσαν μὲ ρίψῃς, ἐνθυμουμένη τὸν προφήτην Ἰωάν, ὅτι τὸν ἐφύλαξεν ὁ Θεός, δὲν θέλω δειλιάσει· ἐὰν μὲ ἕϊφος μὲ φονεύσῃς, θέλω μιμηθῇ τὸν τίμιον Πρόδρομον. Τί λοιπὸν με φοβερίζεις μὲ τὸν πρόσκαιρον θάνατον, ὁ ὁποῖος εἶναι ζωὴ ἰδική μου; τί μοῦ ὑπόσχεται τιμὴν, ἡ ὁποία εἶναι ἀτιμία δι' ἐμέ; ἐγὼ μίαν ζωὴν ἔχω, μίαν τιμὴν, μίαν ἀνάπαυσιν, μίαν χαράν, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον· τὰς δὲ ἰδικὰς σου τιμὰς καὶ ἀναπαύσεις, καὶ τὸν μάταιον πλοῦτον ἀκόμη, λογίζομαι ὅμως καὶ τὸν πηλὸν τῆς γῆς. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ ἑπαρχος Ἀπολλώνιος, καὶ βλέπων ὅτι δὲν δύναται παντελῶς οὔτε μὲ κολακείας, οὔτε μὲ ἀπειλάς, οὔτε μὲ ἄλλον τινὰ τρόπον νὰ καταπείσῃ αὐτήν, ἀπεφάσισε κατ' αὐτῆς τὸν διὰ ἕϊφους θάνατον.

Λαβόντες δὲ αὐτὴν οἱ δῆμιοι, ἐξήγαγον ἔδω τῆς πόλεως, ἵνα ἀποκεφαλίσωσιν αὐτήν. Ὅτε δὲ ἔρχασαν εἰς τὸν τόπον

τῆς καταδίκης, ἐζήτησεν ἡ Ἀγία θέλημα, ἵνα ἀρήτῳσιν αὐτὴν ὀλίγην ὥραν ἵνα προσευχηθῇ· καὶ ἄφῃσιν αὐτήν. Τότε ἡ Ἀγία, κλίνασα τὰ γόνατα αὐτῆς, καὶ τὰς μὲν χεῖρας ὑψώσασα εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν δὲ νοῦν πρὸς Θεόν, προσευχομένη ἔλεγε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Ὡς καὶ Λόγε τοῦ ἀθανάτου Πατρός, ὁ ὑπὸ τῶν οὐρανίων δυνάμεων σὺν Πατρὶ καὶ πνεύματι ἀνυμνούμενος, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται κατὰ τὴν Θεότητα ὁ εὐδοκήσας κατελθεῖν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ φανῆναι τοῖς ἀνθρώποις κατὰ σάρκα, ὁ καὶ ἐμὲ τὴν ταπεινὴν καὶ ἀναξίαν δούλην σου ἐνδυναμώσας, βαστάσαι σου τὸ Ἅγιον ὄνομα ἐνώπιον βασιλέων καὶ τυράννων, ὁ διαφυλάξας με παρθένον ἀγνὴν μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. Σὺ δεσπότης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, σὺ ὑπάρχεις ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσιαστής, σὺ εἶσαι τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων δημιουργός, σὺ παράλαβε καὶ τὴν ἰδικήν μου ψυχὴν, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν μετὰ τῶν φρονίμων παρθένων· οὐ γὰρ ἔσθῃς τὸν λύχνον τῆς παρθενίας, ὡς αἱ μωραὶ παρθένοι, οὐκ ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηρίας εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ κόσμου τούτου· ὀπίσω σου ἔδραμον, καὶ σοὶ ἠκολούθησα· ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου ἐπορεύθην. Λοιπὸν δέξαι τὸ πνεῦμά μου εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἀνάπαυσον αὐτὸ ἐν ἑαυτῇ· ἐστὶν ἡ τῶν εὐφραινομένων πάντων κατοικία ἐν σοί. Σύνταξόν με ἐν τῇ ἀθανάτῳ σου τροφῇ μετὰ τῶν γονέων μου, τῶν προαθλησάντων ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός σου. Μνήσθητι καὶ τῶν ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον δι' ἐμοῦ τῆς δούλης σου ἐν καιρῷ θλίψεως. Μνήσθητι τῶν ἐπιτελούντων τὴν μνήμην τῆς ἐμῆς τελειώσεως. Ἀντάμειψον αὐτοὺς μὲ τὰ πλοῦσιά σου χαρίσματα. Ἐπάκουσον τῆς προσευχῆς αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ δεήσεως. Πλήρωσον τὰ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν αἰτήματα, ἵνα καὶ ἐν τούτοις δοξασθῇ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον, ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν. Ταῦτα τῆς Ἀγίας προσευχομένης, Ἄγγελοι φωτεινοὶ παρέλαβον τὴν Ἀγίαν αὐτῆς ψυχὴν. Ἰδόντες δὲ οἱ δῆμιοι καὶ οἱ περιεστώτες ὅτι ὁμοῦ μὲ τὴν φωνὴν παρέδωκε καὶ τὴν ψυχὴν τῆς ἐκουσίως, ἐξεπλάγησαν λέγοντες. Μέγας εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, ὅτι ἔχει τὴν ἐξουσίαν τῆς ζωῆς καὶ

τοῦ θανάτου· διότι, ἐὰν δὲν ἤθελεν αὕτη μὲ τὸ θέλημά της νὰ ἀποθάνῃ, ἐξάπαντος ἤθελε νικήσῃ καὶ τὸ ξίφος, καθὼς καὶ πρότερον ἐνίκησε τὸ πῦρ καὶ τοὺς λέοντας. Ὡς δὲ ἐμελλον οὗτοι ὑποστρέφειν εἰς τὸν ἑπαρχον Ἀπολλώνιον, ἵνα εἰπῶσιν εἰς αὐτὸν τὰ συμβάντα, φωνὴ ἠκούσθη ἀοράτως, λέγουσα· Πορεύεσθε, ἀδελφοί, καὶ διηγείσθε πᾶσι τοῦ Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα. Καὶ οἱ μὲν ὑπηρέται πορευθέντες ἀπήγγειλαν τῷ Ἀπολλωνίῳ πάντα καταλεπτῶς. Χριστιανοὶ δὲ τινες κεκρυμμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἑλλήνων, ἔλαβον τὸ λείψανον τῆς Ἀγίας, καὶ κατέθεντο ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ Μαρτύριον τῆς Ἀγίας Κυριακῆς, εὐλογημένοι Χριστιανοί· οὕτως ἠγωνίσθη, οὕτως ἐτελειώθη, οὕτως ἔτυχε καὶ τῆς ἀδιαδόχου βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, οἵτινες ἐορτάζομεν τὴν μνήμην αὐτῆς, καὶ θέλομεν νὰ δεχθῇ ὁ Θεὸς τὴν πανηγυρίν μας, ἅς μὴ κάμνωμεν πράγματα, τὰ ὅποια ἔκαμνον οἱ Ἕλληνες εἰς τὰς πανηγύρεις αὐτῶν, δηλαδὴ χοροὺς, παιγνίδια, τραγούδια, καὶ ἄλλα δαιμονικά ἔργα, ἀλλὰ μετὰ συντετριμένης καρδίας, μετὰ καθαροῦ συνειδότος ἅς πανηγυρίσωμεν καὶ ἅς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην τῆς Ἀγίας. Μὴ στολιζώμεθα ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ὅτι γῆ εἰμεθα, καὶ εἰς τὴν γῆν θὰ ὑπάγῃ τὸ σῶμά μας· μὴ ὑπερηφανεύωμεθα διὰ ροῦχα καὶ στολίδια, διότι ὁ θάνατος μᾶς περιμένει· μὴ πορνεύωμεν καὶ μισνῶμεθα, διότι τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον ἐτοιμάζεται διὰ τοὺς τοιούτους· μὴ πολυπίνωμεν καὶ μεθύωμεν, διότι θέλομεν διψήσῃ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον μετὰ τοῦ πλουσίου. Τί κερδαίνομεν ἀπὸ μέθην; τί καλὸν ἀποκτᾷ ἡ ψυχὴ μας, ἐὰν πολυφάγωμεν καὶ κακῶς ἐξοδεύωμεν; Πόσοι ἐπέρασαν τοιαύτας ἡμέρας, ὡς τὴν σήμερον, μὲ παιγνίδια, μὲ χοροὺς, μεθυσμένοι, ἐξωδιασμένοι; Ἀλλὰ τῶρα εἶναι χῶμα καὶ κόνις εἰς τὴν γῆν· διὰ τοῦτο καλότυχοι, ὅσοι ἔκαμον καλὸν εἰς τὴν ψυχὴν τους. Τοὺς γυμνοὺς ἅς ἐνδύσωμεν, τοὺς πεινῶντας ἅς χορτάσωμεν, τοὺς διψῶντας ἅς ποτίσωμεν, τοὺς ἀσθενεῖς ἅς ἐπισκεπτώμεθα, τοὺς φυλακισμένους ἅς οἰκονομῶμεν, καὶ τοὺς ξένους ἅς δεχώμεθα, καὶ τότε θὰ εἰπῶμεν ὅτι ἐπανηγυρίσαμεν, τότε θὰ καυχηθῶμεν, ὅτι ἐωρτάσαμεν,

τότε θὰ δεχθῇ ὁ Θεὸς τὴν ἐορτὴν μας, τότε θὰ χαρῶσιν οἱ Ἀγγελοι καὶ θὰ λυπηθῶσιν οἱ Δαίμονες. Διότι τί τὸ ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐὰν πολυφάγωμεν ἡμεῖς, καὶ οἱ πτωχοὶ πεινῶσι; τί τὸ κέρδος, ἐὰν πολυπίνωμεν ἡμεῖς, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ διψῶσι; Μία εἶναι ἡ καθολικὴ ἀνάπαυσις, ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἡ ἀπόλαυσις τῶν μελλόντων ἀγαθῶν· τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ὡς σκιά, ὡς καπνὸς καὶ ὡς ὄνειρον. Λοιπὸν ἅς ἐργασθῶμεν καλῶς τὰ πρόσκαιρα, διὰ νὰ κληρονομήσωμεν τὰ ἀθάνατα· ἅς ποιήσωμεν τὰ ὀλιγοχρόνια διὰ νὰ κληρονομήσωμεν τὰ αἰώνια. Ἡ ἀρετὴ εἶναι ὀλιγοχρόνιος, ἀλλ' ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι αἰώνιος· ἡ ζωὴ μας εἶναι πρόσκαιρος, ἀλλ' ἡ μέλλουσα ἀνάπαυσις εἶναι ἀθάνατος. Ἐκαστος χριστιανὸς ἅς κτίσῃ τὸν οἶκον τῆς ψυχῆς του, καθὼς δύναται, καὶ καθὼς προαιρεῖται, ἅς σπουδάσῃ νὰ ποιήσῃ τὸ ἀγαθόν, ἅς βάλῃ θεμέλιον τὴν ἐξομολόγησιν, ἅς κτίσῃ τοῖχον μὲ τὰς ἀρετάς, ἅς τὸ σκεπάσῃ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· προθυμίαν μόνον θέλει ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, καὶ αὐτὸς τὸ τελειώνει. Μὴ θαρῶμεν ὅτι χωρὶς τοῦ θέλημα τοῦ Θεοῦ κατορθώνομεν τίποθεν· διότι, ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες. Ἡμεῖς ἅς ἐπιχειρήσωμεν, ἡμεῖς, ἐπικαλεσθέντες τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἅς ἀρχίσωμεν καὶ αὐτὸς εἶναι βοηθός, αὐτὸς κτίτης, αὐτὸς τεχνίτης, αὐτὸς καὶ τελειωτής. Ταῦτα ἅς ἔχωμεν κατὰ νοῦν, εὐλογημένοι χριστιανοί, ταῦτα ἅς συλλογιζώμεθα νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ταῦτα ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἅς διδάσκωμεν. Ταῦτα ἅς διδάσκη ὁ ἀνὴρ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα· οἱ γέροντες τοὺς παῖδας· οἱ πατέρες τοὺς υἱούς· αἱ μητέρες τὰς θυγατέρας· οἱ ἱερεῖς τοὺς ἑαυτῶν ἐνορίτας· οἱ ἐπίσκοποι τοὺς ἱερεῖς· ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἅς παρακινῶμεν εἰς τὸ ἀγαθόν· ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἅς προτρέπωμεν εἰς τὴν ἀρετὴν, διότι αὐτὸν τὸν δρόμον περιεπάτησαν οἱ ἅγιοι, αὐτὰ ἐσπούδασαν νὰ κατορθώσωσι. Διὰ τοῦτο καὶ ἐκ Θεοῦ ἐτιμήθησαν καὶ ἐξ ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο ἀπέλαβον καὶ τὰ ὄρητα καὶ αἰώνια ἀγαθὰ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ οἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν, ὡς λέγει ὁ Παῦλος.

Καὶ ἡμεῖς λοιπόν, διὰ νὰ εὐφράνωμεν τὸν Θεόν, καὶ νὰ τιμήσωμεν τοὺς ἁγίους, αὐτὰ ὡς σπουδάσωμεν κατορθῶσαι, ἵνα, οὕτω πολιτευόμενοι, ἐδῶ μὲν περάσωμεν ζωὴν εἰρηνικὴν, ἀσκανδάλιστον, καὶ ἀπείραστον ἀπὸ ἐχθροὺς ψυχικούς καὶ σωματικούς, ἐκεῖ δὲ καταξιώθωμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν μετὰ πάντων τῶν ἁγίων· ἥς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θωμᾶ τοῦ ἐν τῷ Μαλεῳ.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Εὐστάθιος πρὸς τελειοῦται.

Ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος ὁ νέος μαχαίρᾳ τελειοῦται.

Ὁ Ἅγιος μάρτυς Εὐάγγελος ξίφει τελειοῦται.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Περεγρίνου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Λουκιανοῦ, Πομπηίου, Ἐουχίου, Παλίου, Σατορνίου καὶ Γεομανοῦ.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν σὺν ἁγίων Θωμᾶ καὶ Κυριακῆς. Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ ἀβριμαῖοι παῖδες.

Η θεία κρήνη τῆς εὐσπλαγγνίας καὶ ἀγαθότητος, βλῦσον δαψιλῶς μοι πλοῦτον σὼν οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ρύπον τῶν πταισμάτων μου ἑναποπλύνουσα τὴν τῆς σαρκὸς μου κατὰσθεσον πύρρῳσιν.

Τὸν ἐκ Θεοῦ μοι χορηγηθέντα πλοῦτον πνευματικόν, πρώην ζῶνάσῳτως πάσαις ταῖς ἡδοναῖς, κατηνάλωσα τοῦ σώματος, ἀλλ' ὡς τὸν ἄσωτον ταῖς σαῖς λιταῖς, Παρθένε δικαιοσων.

Χοροὶ ἀγγέλων, χοροὶ μαρτύρων καὶ ἀποστόλων σου, Λόγε δυσωποῦσι πάντοτε τὴν πολλὴν εὐσπλαγγνίαν σου φιλάνθρωπε· πάντας οἰκτείρησον διὰ τῆς Θεοτόκου ὡς εὐσπλαγγνος.

Θεοκλήτωρ ἡ ἐλπίς μου καὶ μόνη καταφυγὴ ρῦσαι τῆς ἐπικρατείας τῶν ἡδονῶν, καὶ παθῶν τῶν τυραννούντων με, παρεχομένη μοι ὁφλημάτων τὴν λύσιν πρεσβείαις σου.

Τῆς Ἁγίας ὁ ἀδίας,

Η τετρωμένη τῆς βασιλείας μάρτυς τῶν οὐρανῶν, τρίβον τὴν στενὴν διώδευσας, ἀκλινῶς δι' ἀθλήσεως κραυγάζουσα, εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Θηριωδίας, τῆς ὁμοτάτης ἀπεδέξατο, ἔργον Κυριακῆ μάρτυς ὁ δυσσεβής, κατατέμνων σε ταῖς μαστίξιν, εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ βοῶσα τῆς δόξης σου.

Υπομονῆς σου καὶ καρτερίας τὰ ἐπίχειρα, δόξαν καὶ τρυφὴν ἀνώλεθρον ὁ Χριστός, Κυριακῆ ἐδωρήσατο, εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ βοῶσα τῆς δόξης σου.

Θεοτοκίον.

Νεκρωμένην τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡγείρας, μόνη σὺ ζωὴν ἀθάνατον τὸν Χριστόν, Θεοσύμφευτε γεννήσασα, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ἔτερος· ἡχος β'. Εἰκότος χοροῦ.

Ο νοῦς σου φωτί, ἀγαπήσεως Θεοῦ λελαμπρυσμένος, μέσον καμίνου ἱσταμένης σου φλογιζομένης οὐδόλως δέ, ἄτρεπτος Παρθένη ἐδεχθῆς μελωδοῦσα τῷ κτίστη σου, εὐλογητός εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Φλογίζει τοὺς τρεῖς νεανίας οὐδαμῶς τὸ πρὶν ἢ κάμινος, οὐδὲ τὴν μάρτυρα· εὐχομένη γάρ, μέσον ἀκλόνητος ἵστατο, δρόσον θεϊκὴν δεχομένη, καὶ ἐν αἰνέσει κραυγάζουσα, εὐλογητός εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ρομφαίᾳ τῆς σῆς παρρησίας τὸν ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας παρθενομάρτυς ἐθανάτωσες κληρονομῆσαι ποθήσασα, τὴν διαιωνίζουσιν δόξαν, Κυριακῆ καὶ κραυγάζουσα εὐλογητός εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ο μόνος Θεός, μόνην εὔρε καθαρὰν τὴν σὴν γαστέρα καὶ σωματοῦται, καὶ γνωρίζεται ἄνθρωπος, σώζων τὸν ἄνθρωπον· ὅθεν ὡς καλῶν σε αἰτίαν ἐπιστάμενοι ψάλλομεν, εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσατε.

*Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.
Ῥδὴ η'. Αὐτιωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε.*

Εν γαστρὶ σου σκηνώσας ὁ ὕψιστος οὐρχῶν πλατυτέραν σε ἐδείξε, καὶ προστασίαν ἄμαχον, τῶν βοώντων Παρθένε, πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Υποκύψας ἀλόγως τοῖς πάθεσιν, εἰς βυθὸν ἀπωλείας κατήτησα, καὶ τῆς φλογὸς ὑπέκκαυμα, ἑμαυτὸν εἰργασάμην. Μήτηρ Κυρίου, ἐπιβλέψασα οἰκτεiron, σῶσόν με.

Παροδεύων τοῦ βίου τὸ ἄστατον ληστρικοῖς λογιμοῖς περιέπεσα, καὶ πληγῶν προσώζεσα, ἱατρὲ τῶν νοσούντων, δίδου μοι χεῖρα, τῆς ἀφθόρου Μητρός σου δεήσσει.

Τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν θεράπευσον, καὶ τὸν νοῦν σκοτιζόμενον φώτισον, καὶ τῶν μελλόντων, Θεοτόκε Παρθένε, αἰωνίων καὶ ἀφορήτων βασάνων με λύτρωσαι.

Ἔτερος τῆς ἁγίας. Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Οὐδὲν ἀθλοφόρε τῶν δεινῶν. οὐ πῦρ, οὐ μάστιγες, οὐδὲ στρεβλώσεις μελῶν, ἀλλ' οὐδὲ θάνατος ἴσχυσε, διαρρηῆσαι τὴν συνάφειαν, πρὸς τὸν δεσπότην καὶ στοργὴν, δι' ἧς ἐκραύγαζες, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νυμφῶνα τερπεόν, Κυριακὴ πανεύφημε, ὁ νυμφίος σοι δεδώρηται διπλᾶς ἐκλάμπουσιν χάριτι, καθορῶν σε πανσεβάσμιε· ὃν περ ποθήσαντα θερμῶς, χαίρουσα ἐψαλλες, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τῷ πόθῳ κατὰλληλον ἰσχυρ, Κυριακὴ πανεύφημε, ὁ Χριστὸς ἐν σοὶ ἐνέπνευσε, δι' ἧς τὴν ἄσπεκτον ἡλεγκας, ἀθεότητα πανόλβιε, καὶ τοὺς ποικίλους πειρασμούς, ἔφερες ψάλλουσα, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρήμασιν ἐπόμενοι τοῖς σοῖς, σε μακαρίζομεν. Θεομακάριστε, μακαριότητος ἐνθεον, εὐρηκότες σὲ ὑπόθεσιν, τὴν τὸν μακάριον ἡμῖν Λόγον γεννήσασαν, ᾧ βοῶμεν πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἔτερος ἡχος β'. Τὸν ἐν κορίνθῳ τοῦ πυρός.

Νύμφη Χριστοῦ παρθενικᾶς, καλλονᾶς, Κυριακὴ πε-

ποικιλμένη, ἐγνωρίσθης· διό σε ἐπουρανίων αὐτὸς θαλάμων, ἀξίως ἡξίωσεν, ἀνυμνολογοῦσαν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ως Δανιήλ μέσον θηρῶν, ἐνεβλήθης τὸν Χριστὸν δοξολογοῦσα, καὶ τὴν τούτων παρθένε, θηριωδίαν σαφῶς, τῷ θείῳ μετέβαλες πνεύματι· ὅθεν σὲ τιμῶμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὲ ὡς ἀμνάδα πρὸς σφαγὴν, διὰ τοῦ ἀμνοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου, ἀγομένην οἰκτεῖρας, ὡς συμπαθὲς φωτεινούς, ἐκπέμπει, ἀγγέλους τοῦ σώματος, λύοντάς σε μάρτυς πρὸ τῆς τομῆς τοῦ ξίφους.

Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος Θεός, οὐσιώθη καθ' ἡμᾶς ἐκ σοῦ Παρθένε, καὶ ὠράθη ὡς βρέφος, ὁ πρὸ αἰώνων Πατρί καὶ θεῷ συνυπάρχων Πνεύματι· ἔθεν ὡς αὐτοῦ σε δοξάζομεν Μητέρα.

Καταβασία. Παῖδες εὐαγεῖς ἐν τῇ κορίνθῳ.

Ῥδὴ θ'. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι.

Νῦν ὡς ἐν τῇ κρίσει παρεστώς, γυμνὸς τετραχηλισμένος αἰσχυρόμενος τρόμφῳ ποδῶν σου τῶν ἀχράντων ἐφάπτομαι, καὶ βρέχω τοὺς δάκρυσιν, ὡς πρότερον ἢ πόρνη καὶ κράζω σοι σῶσόν με, σῶσον τῆς Μητρός σου εὐχαῖς.

Υἱὸν τὸν ἀμήτορα τὸ πρίν, ἀπάτορα ἐπ' ἐσχάτων Κόρη τέτοκας, ἴσον Πατρί καὶ βροτοῖς ἴσον, ἀπλοῦν τε καὶ διπλοῦν τὸν ἀσύνθετον, ἀθάνατον θνητὸν τὸν ἀσώματον, διττὸν τὴν φύσιν καὶ τὴν θέλησιν.

Ανθρώπων ἐνώπιον Χριστέ, καὶ πάσης ἐπουρανίου ἐκκλησίας με, μὴ κατακρίνεις ἐν τῷ κρίνειν, πρεσβεῖαις τῆς ἀγνῶς κυριακής σε, χιλίων χιλιάδων, μυρίων παρισταμένων μυριάδων σοι.

Ω Μητὲρ τοῦ πάντων ποιητοῦ, ὁλόφωτε λυπούμενων παραμύθιον, κινδυνευόντων προστασία, καὶ καταπονουμένων ἀντίληψις τῶν ἀσθενούντων ἢ ἐπίσκεψις, σῶσόν με, σῶσον τὸν ἀνάξιον.

Ἔτερος τῆς ἁγίας. Λίθος ἀχειρόμητος ὤφθης.

Ιλεον γενέσθαι Θεόφρον, τὸν σὸν ἀθάνατον νυμφίον, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, πόθῳ δυσώπει, μάρτυς Κυριακὴ, διὰ παντός ἐκλάμπουσα ταῖς λαμπηδόσι ταῖς τῆς χάριτος.

Βήμασι παρέστηκας ὄντως, σὺν παρρησίᾳ τοῦ Δεσπότη, οἶα περ παρθένης καὶ μάρτυς, δι' ἀμφοτέρων εὐαρεστήσασα, τῷ τὴν ἰσχύν σοι πνεύσαντι Κυριακῇ καὶ στεφανώσαντι.

Ολὴ ἡ καλὴ ὡς παρθένης, πεποθημένη τῷ Δεσπότη, ὅλη φωτοφόρος ὑπάρχεις, καὶ μῶμος ὅλως μάρτυς οὐκ ἔστιν ἐν σοί· σὺ γὰρ διπλαῖς ταῖς χάρισι Κυριακῇ, αἷς κεχαρίτωσαι.

Θεοτοκίον.

Νύμφη καὶ γεννήτρια ὤφθης, τοῦ τῶν ἀπάντων βασιλέως· σὺ γὰρ ἀπ' αἰῶνος ἐφάνης, ἁγιωτέρα πάσης τῆς κτίσεως, καὶ διὰ σοῦ σωζόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἔτερος ἤχος β'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ισχυροτάτῃ παρθένε, πρὸς Θεὸν πεποιθήσει θηρίων τὰς ὁρμὰς καὶ τοῦ πυρός, καὶ τῶν βασάνων τοῦ σώματος, τὸ ἐπίπονον μάρτυς, ἐξέκλινας γενναίῳ λογισμῷ, διὰ τοῦτο σὲ πιστεῖ καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ωραιότατῳ νυμφίῳ, ὡραιότατον κάλλος τῆς σῆς διευτρεπίζουσα ψυχῆς, τὴν παρθενίαν ἀκήρατον, διетήρησας μάρτυς· καὶ τούτῳ τῶν μελῶν τοὺς αἰκισμούς, ὥσπερ προῖκα προσῆξας, Κυριακῇ πανεύφημε.

Σοῦ τὸ πολυάθλον σῶμα, ἐπὶ γῆς τεθαμμένον, ἰάσειων πηγάζει ποταμούς, τοῖς εὐσεβῶς προσπελάζουσι, καὶ παθῶν ἀπελαύνει τὸν ρύπον, καὶ βυθίζει πονηρὰς τῶν δαιμόνων ἐφύδους, Κυριακῇ θεόνομφε.

Η παναγία σου μνήμη, ὥσπερ ἥλιος μάρτυς, ἀνέτειλεν ἡμῖν Κυριακῇ, νέφη παθῶν, ἀπελαύνουσα, καὶ φωτίζουσα πάντας, τοὺς πιστεῖ ἀληθεῖ περιχαρῶς, σὲ τιμῶντας παρθένε, καὶ πόθῳ μακαρίζοντας.

Θεοτοκίον.

Φωτεινοτάταις λαμπάσι, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, Παρθέने Παναγία, ὑπὲρ νοῦν οἱ Θεοτόκον εἰδότες σε, φωτιζόμεθα πιστεῖ, καὶ σκότους ἐκλυτρούμεθα παθῶν, καὶ παντοίων κινύων καὶ πᾶς τῆς περιστάσεως.

Καταβασία. Ἄσας γηγενής.

Ἐξαποσιελίμν. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μάρτυς Χριστοῦ Κυριακῇ, καὶ καλλιπάρθενε νύμφη, ρῦσαι λαόν σου καὶ πόλιν ἐκδυσωποῦσα τὸν Χριστόν, ὅπως ρυσθῶμεν οἱ πάντες, ὀργῆς, φθορᾶς καὶ κινδύνων.

Ως εὐχρηστον καὶ τίμιον τοῦ Δεσπότη σὲ σκεῦος, θεόφρον χρηματίσασαν κατὰ χρέος τιμῶμεν· ὑπῆρξας γὰρ ὡς ἀληθῶς τῶν μαρτύρων καύχημα, καὶ τῶν Παρθένων ἡ δόξα, Κυριακῇ γενναιοφρον, ἐκδυσώπει τὸν Χριστόν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων.

Γεραίρουσι τὸν τόκον σου ἀσωμάτων αἱ τάξεις· χαρᾶς γὰρ τὰ ἐπίγεια σὺ πεπλήρωκας μόνῃ· διό σε τὴν Πανάμωμον οἱ πιστοὶ δοξάζομεν ἐν ὕμνοις δοξολογοῦντες φῶς γὰρ σὺ τοῖς ἐν σκότει, ἐξανатέλλων ὡς ὄρθρος, ἀνέτειλας τῆς ἡμέρας.

Εἰς τοὺς αἰῶνες ἱστώμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Πορφύραν ἐξ αἵματος λαμπράν, τοῦ οἰκείου πάνσεμνε, περιθεμένη ἀνέδραμες, πρὸς ὃν ἐπόθησας, βασιλεῖα κτίστην, τοῦ παντός καὶ Κύριον, παρὰ τούτου τε τῆς νίκης τὸν στέφανον, ὄντως ἀπέλησας· σὺν αὐτῷ νῦν βασιλεύουσα, ὡς παρθένης, καὶ μάρτυς πολυάθλος.

Εθέλγθης τῷ ἔρωτι Χριστοῦ, ὡς θεοὺς ἐμίσησας ἐθνῶν, καὶ ἀψυχα ζόανα, μάρτυς φερώνυμε, καὶ θεογνωσίας, στήλην ἐμφανέστατα σαυτὴν Κυριακῇ ἀπετέλεσας, ὡς ἐναθλήσασα, καὶ τὸν δρόμον ἐκτελέσασα, καὶ τὴν πίστιν ἄμωμον τηρήσασα.

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Κυριακῇ, ἀθληφόρε, ἐνδοξε, σὲ ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν ὑπεραθλήσασαν· δι' αὐτὸν γενναίως, καὶ συνήφθης πάνσεμνε, μαρτύρων καὶ παρθένων τοῖς τάγμασι· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσί σε, σωτηρίαν καὶ πταισμάτων ἄφεσιν.

Παρθένων ἐν κάλλεσι σεμνή, ὡραιώθης πάνσεμνε, Κυριακῇ ἀξιάγαστε, καὶ τῷ νυμφίῳ σου, Χριστῷ νυμφευθεῖσα, μαρτυρίῳ ἤστραψας, καὶ τούτῳ συνηρμόσθης δι' αἵματος· αὐτῷ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἤχος πλ. δ'.

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, πνευματικὴν χορείαν

ἐπικροτήσωμεν· καὶ τὴν Χριστοῦ παρθενομάρτυρα Κυριακὴν, εὐφημήσωμεν λέγοντες· χαίροις πανεύφημε ἀθληφόρε ἀοίδιμε, ἡ τὸ μαρτύριον καλῶς ἐπιδειξαμένη καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων καταργήσασα, αἰτῆσαι τοῖς τιμῶσί σε, δωρηθῆναι παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνα, τῆς ἁγίας, φθὴ σ'. εἰς σ'. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ὁ Ἀπόστολος τῆς Ἀγίας. Προκείμενον Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολὴς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, πρὸ τοῦ ἔλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμου ἐφρουρούμεθα, συγκελεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὡστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιοθῶμεν. Ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως, οὐκ ἔτι ὑπὸ παιδαγωγῶν ἐσμέν. Πάντες γὰρ Ἰσοὶ Θεοῦ ἐστέ διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστόν ἐδαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθαι. Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἕλλην· οὐκ ἐν δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ· οὐκ ἄρσεν καὶ θῆλυ, πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἐστέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ ἄρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι. Λέγω δέ, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νήπιος ἐστίν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ὢν· ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμος, ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς. Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἤμεν νήπια, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἤμεν δεδουλωμένοι· ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Ἰῶν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν. Ἀλληλοῦα.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς, καὶ συνέθλιβον αὐτόν. Καὶ γυνὴ τις οὖσα ἐν ρύσει αἵματος ἔτη δώδεκα, καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν καὶ δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα· ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὤπισθεν ἤψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· ἔλεγε γὰρ ἐν ἑαυτῇ. Ὅτι κὰν τῶν ἱματίων αὐτοῦ

ἄψωμαι σωθήσομαι. Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς, καὶ ἔγνω τῷ σώματι, ὅτι ἴσται ἀπὸ τῆς μάστιγος. Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῇ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξεληούσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ ἔλεγε· Τίς μου ἤψατο τῶν ἱματίων; Καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ. Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλιδοντά σε, καὶ λέγεις· Τίς μου ἤψατο; Καὶ περιεδύλετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν. Ἡ δὲ γυνή, φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν ἐπ' αὐτῇ, ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θύγατερ ἡ πίστις σου σέσωκέ σε ὑπάγε εἰς εἰρήνην καὶ ἴσθι ὑγιὲς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου.

Εἰς τὸ ἀξιόν ἐστι. Μεγαλυνάριον.

Τὴν παρθενομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, σήμερον ἐν ὕμνοις, εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, Κυριακὴν τὴν θεῖαν, τὴν καταισχύνασαν δυσσεβεῖς· διὸ καὶ παρρησίαν τῷ Χριστῷ κεκτημένην, ἵνα πρεσβεύῃ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὴν Ἀγίαν μεγαλομάρτυρα καὶ ἀθληφόρον

ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΓΓΥΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Μετὰ τὸν, Εὐλογητόν, τό, Κύριε εἰσακούσων. Εἶτα τό, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον ἦχ. δ'. Ὁ ὠφωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τὴν ἐξανθήσασαν ἀγνεῖας λαμπρότητι, ὡς ἐν κοιλάτιν εὐωδέστατον ἶον, Κυριακὴν τὴν ἐνδοξον, Μαρτύρων καλλονήν, πάντες ἀνυμνήσωμεν, πρὸς αὐτὴν ἐκδοῶντες, ρῦσαι τοὺς ὕμνοῦντάς σε τῶν δεινῶν, σαῖς πρεσβείαις· ἵνα γεραίρωμεν εὐλαβῶς τὴν πανεύφημόν σου Μνήμην, Ἀθληφόρε ἀξιάγαστε.

Δόξα. Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν... Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν οὗ ἡ Ἀκροστιχίς. «Υμνεῖ σε Μάρτυς Κυριακὴ πόθῳ Σεραφεῖμ.» Ὡδὴ α'. Ἦχος Πλ. δ'. Ὑμνὸν διοδεύσας.

Υμνουμέν σε πόθῳ, Κυριακή, Χριστοῦ Ἀθληφόρε, καὶ δεόμεθά σου θερμῶς, παράσχου λιταῖς σου πρὸς τὸν Κτίστην, πᾶσι τοῖς κάμνουσιν ἀνάρρωσιν.

Μαράνασα, Μάρτυς, σῶμα τὸ σόν, Θεοῦ δι' ἀγάπην, κακουχίαις τε καὶ δεινοῖς· διὸ τὰ τοῦ σώματός μου πάθη, δι' ἐγκρατείας μαρᾶναι ἀξίωσον.

Νυκτός, Χριστοῦ Μάρτυς, καὶ σκοτασμοῦ τῆς πλάνης φυγοῦσα, ἡξιώθης θείου φωτός· κάμει φωτισθῆναι ταῖς λιταῖς σου, θεοφεγγέσιν ἀκτῖσιν ἀξίωσον. Θεοτοκίον.

Εκένωσε, Κόρη, ὁ ποιητὴς ἐν τῇ σῇ κοιλίᾳ ἑαυτόν, τοὺς δὲ πατρικούς κόλπους τὸ καθόλου μὴ κενώσας, διὰ τὸ σῶσαι ὡς Θεὸς τὸ ἀνθρώπινον.

ᾠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα

Ιασαι τὰ πάθη μου, τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐνθέρμοις λιταῖς σου, Κυριακή μεγαλύνου με.

Σύνεσίν μοι δώρησαι, τῷ ἀσυνέτῳ, Πανθαύμαστε Κυριακή, ἵνα πράττω πάντα τοῦ Θεοῦ τὰ προστάγματα.

Εκ σοῦ, Παμμακάριστε Κυριακή, τὴν κατάπαυσιν νόσων δεινῶν, πόθῳ ἀναμένω, ἀπολαῦσαι πρεσβεΐαις σου.

Θεοτοκίον

Μαρία γενέσθαι μοι τῷ μολυθέντι τοῖς πταίσμασιν, ἔλεων νῦν τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ἀσιγήτως δυσώπησον.

ᾠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε

Απαστράπτουσα θαύμασιν, ἐκ τῶν προσφευγόντων σοι, Μάρτυς ἐνδοξε, τῶν παθῶν φρικτὴν σκοτόμαιναν. ἀπελαύνεις ὄντως ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Ρεῖθρα ὄντως, Πανένδοξε, ἱαμάτων ἄφθονα ἀναβλύζουσα τοῖς τιμῶσι σὴν πανήγυριν, ρῶσιν ταῖς λιταῖς σου νῦν χορήγησον.

Τῶν Μαρτύρων τὴν εὐκλειαν, τὴν Κυριακὴν ἀνυμνήσω-

μεν, οἱ Πιστοὶ καὶ ἐπαινέσωμεν, ὡς τετυχηκότες ἀπαλλαγῆς τῶν δεινῶν. Θεοτοκίον

Υφαντὸν ἐκ τῆς ἀνωθεν χάριτος χιτῶνα, Παρθένε, ἐνδύσον τὸν σὸν δούλον, ταῖς πρεσβεΐαις σου, καὶ τῇ ἀφραστία με περίβαλε.

ᾠδὴ Ε' Φώτισον ἡμᾶς

Σόφισόν με νῦν τῆς σοφίας ταῖς ἐλλάμψεσι, ταῖς ὑπὲρ νοῦν καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ φωτὶ θείῳ, Κυριακή με φωταγώγησον.

Κύμασι δεινοῖς ἀμαρτίας βυθιζόμενον, καὶ ταῖς τρικυμίαις τῶν θλίψεων, Κυριακή με, τοῦ κινδύνου ἐλευθέρωσον.

Υπιστον Θεὸν ὃν ἐκήρυξας, Πανεύφημε, τοῦτον ἐκδυσώπει ὑπὲρ τοῦ δούλου σου, παθῶν θλιβόντων καὶ δεινῶν ἀπαλλαγῆναί με. Θεοτοκίον

Ρύπου με παθῶν, μεσιτεία σου καθάρισον, καὶ τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου φώτισον, ἵνα δοξάζω καὶ ὑμῶ σε, Πολυμήνυτε.

ᾠδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι

Ιδεῖν τὴν δόξαν Θεοῦ ἐπιποθῶν ὁ ταλαίπωρος, Κυριακή, πρὸς τὴν σὴν προσφεύγω βοήθειαν, θερμῶς σου δεόμενος, ὅπως ταῖς λιταῖς σου, ταύτης γένωμαι νῦν μέτοχος.

Αγάπη πρὸς τὸν Θεὸν πάντα ὡς φροῦδα κατέλιπες, Κυριακή τὰ ἐν γῇ. Σὺ οὖν καὶ τὸν δούλόν σου, παριδεῖν ἀξίωσον, πάντα τὰ ἡδέα, καὶ ἀγίως πολιτεύεσθαι.

Κρατῆρα, Κυριακή, θανατηφόρον κεέρακε, ἡ Εὐα πάλαι ἐμοί· Σὺ δὲ τοῖς σοῖς αἵμασιν, οἶνόν μοι ἐνστάλαξον τῆς ἀθανασίας, τὴν καρδίαν μου εὐφραίνοντα. Θεοτοκίον

Η μόνη καταφυγὴ Χριστιανῶν σὺ βοήθησον τῷ κινδυνεύοντι νῦν, καὶ χεῖρά μοι ὄρεξον, καὶ πρὸς τὸν λιμένα με, τὸν τῆς σωτηρίας καθοδήγησον, Πανάχραντε.

Διάσωζε, Κυριακή Ἀθληφόρε, ταῖς πρὸς Θεὸν σου πρε-

σθείαις, ἀπὸ ποικίλων κινδύνων τοὺς δούλους σου, καὶ ἴασαι τὰς δεινὰς ἡμῶν νόσους.

Καὶ Θεοτοκίον

Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει. Εἰτα τὸ Κοιτάκιον ἡχος β'

Ἀνέτειλεν ἡμῖν λαμπρά, ὥσπερ ἥλιος, ἡ Μνήμη σου, Σεμνὴ Κυριακὴ Ἀθληφόρε, νέρη τῶν παθῶν ἀποδιώκουσα, καὶ φωταγωγοῦσα τοὺς εὐσεβῶς τῇ σῇ Εἰκόνι προσπελάζοντας, καὶ σὲ πόθῳ καὶ πίστει γεραίροντας.

Καὶ εὐθὺς τὸ προκείμενον ἡχος δ'

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι. Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρῳ τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα κτλ. (Ζήτηι τῇ Δ' τῆς Γ' ἐβδομ.).

Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου

Στίχος. Ἐλεῆμον. ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν

Προσόμοιον Ἠχος πλ. β'

Οὐδεὶς καταφεύγων ἐν τῇ σκέπῃ σου, κατησχυμένος ἐκπορεύεται Κυριακὴ Ἀθληφόρε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν ρῶσιν καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, παρὰ Θεοῦ ταῖς ἱκεσίαις σου. Τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ. Ὡδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων

Πάντων δεινῶν ἀρρωστημάτων, τὰ ἰάματα λαμβάνομεν ἀφθόνως, οἱ πιστῶς τῇ θερμῇ προστρέχοντές σοι σκέπη, Κυριακὴ Πανένδοξε, ταῖς ἐνθέοις σοι προσθείαις.

Τμῆρους παρέχεις ἰαμάτων, καταπαύουσα τὸ πῦρ ἀρρωστημάτων, καὶ Πιστοὺς σὺ ποιεῖς ὑμνεῖν ἀδιαλείπτως· εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνες.

Θέσει, ὦ Μάρτυς, θεομένη, ὡς ἐγγίζουσα τῷ θρόνῳ τοῦ Ὑψίστου ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν σὲ ἀνευφημούντων, ὑμνωδιῶν ἐν κάλλεσι, τὸν Θεὸν αἰεὶ δυσώπει.

Θεοτοκίον.

Ὡσπερ ὁ Ἀσωτος, Μαρία, νῦν προχέω τὰ δάκρυα ἀφθόνως· ὡς Τελώνης αἰεὶ ἱλάσθητι κραυγάζω· σῶτόν με τοίνυν, Δέσποινα. Μητρικαῖς σου ἱκεσίαις.

Ὡδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα

Σὺ τῶν αἱμάτων τοῖς σταλαγμοῖς σου, Παρθέने, ἀποξήρανον βυθὸν ἀμαρτίας, καὶ χορήγει ρῶσιν τοῖς κάμνουσι, λιταῖς σου.

Εὐχου Κυρίῳ, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, ὑπὲρ πάντων τῶν σοὶ προσφευγόντων, καὶ ρύου κινδύνων, αὐτοὺς σαῖς ἱκεσίαις.

Ρῦσαι σὺ δούλον, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, τὸν τῇ σκέπῃ τῇ σῇ προσελθόντα, νόσων ὀλεθρίων καὶ θλίψεων λιταῖς σου.

Θεοτοκίον.

Ἀγνή Παρθέने, ἐκ κατωτάτου βυθοῦ με ἀπογνώσεως ρῦσαι, καὶ πρὸς ὄρμον μετανοίας βίον, ἔθωνον τοῦ σοῦ δούλου.

Ὡδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ ἐντρυφῶσα, θεόφρον, τῆς ἀμαρτίας ἀχλὺν τὴν κακόζοφον, ἐκ τῶν σῶν δούλων λιταῖς σου νῦν διασκέδασον.

Εὐφρόσυνον ἡμέραν ἄγει νῦν ἡ Κτίσις, Κυριακὴ, τὴν σὴν μνήμην γεραίρουσα, καὶ εἰρηναίαν ἐκ τῶν λιτῶν σου, κατὰστασιν ἀναμένουσα.

Ἰασιν ταχίστην δώρησαι λιταῖς σου, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, καὶ φώτισον τὸν σκοτεινὸν ἀμαρτίαις νοῦν μου, Πανένδοξε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Θεόν, Παρθέने, ἄμαχον προστάτιν, καὶ ἀντιλήπτορα μέγιστον ἔχων σε, κράζω σοὶ σῶσον τὸν δούλόν σου Ἀχραντε.

Τό, "Αξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Επίδε ἐξ ὕψους θείου, Χριστοῦ Νύμφη στεφανόρε, καὶ ἐπίσκεψαι τοὺς πιστῶς σὲ ἀνεφημοῦντας, καὶ θεαίαις σου πρεσβείαις, νόσων παντοίων ρῦσαι καὶ πάσης θλίψεως.

Τὸν Χριστὸν ποθήσασα ἀληθῶς ἔσπευσας τεθνᾶναι καὶ θυσίαν προσενεγκεῖν, σεαυτὴν ἁγίαν, Κυριακὴ θεόφρον. τοῦτον οὖν ἐκδυσώπει ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ τό. Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων

Τρισάγιον, καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'. Ταχὺ προκατάβαλε.

Ωs βρύσις πολύχρουνος, Παρθενομάρτυς Χριστοῦ κατήρδευσας, Πάνσοφε, τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, καὶ ἤθλησας ἄριστα· ἔσωσας τοὺς ἐν σκότει τῆς εἰδωλομανίας, αἷγλη τῶν σῶν θαυμάτων, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει. Εἰς τὴν Ἀπόκλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον, Ἦχος β'. "Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σου νεκρόν.

Κλάδος εὐκλεής, Κυριακὴ, ρίζης διασημοῦ ἐδείχθης Χριστὸν κηρύξασα, φέρων τῆς ἀθλήσεως καρπὸν σωτήριον, καὶ ξηραίνων ἐν χάριτι φυτὰ ἀσεβείας· ὅθεν σε δοξάζοντες καθικετευομεν, ρῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου πάσης, λύμης τῶν παθῶν ἀχλυώδους, τοὺς τῇ θείᾳ σκέπῃ σου προστρέχοντας.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

Ἡ παροῦσα Ἀκολουθία τῆς Ἀγίας καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος καὶ ἀθληφόρου τοῦ Χριστοῦ πανσόφου Κυριακῆς, εἶναι ἔργον ἀνέκδοτον μέχρι τῆς σήμερον, διότι ἦτο ἀτελές, νῦν δέ, ἐστολισμένον με προσθήκην Ἀπολυτικίου, Ἀποστόλου, Εὐαγγελίου, καὶ Παρακλητικοῦ Κανόνος, διὰ τὰ μὴ τρέχῃ ὁ ἀναγινώσκων ἐνθεν κακεῖθεν, μὴ ὑπάρχων μάλιστα Κανὼν Παρακλητικὸς εἰς τὴν Ἀγίαν Κυριακὴν.

Δεχθῆτε τὰς ὑμετέρας εὐχάς, καὶ εὐχεσθε ὅπως ἀξιωθῶ, διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ Κυρίου, τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς ἐγκωμιαζομένης Ἀγίας Κυριακῆς ὅπως θεία χάριτι ἔλθω καὶ εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς Ἀγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας.

Εὐρίσκονται παρ' ἐμοὶ αἱ ἑξῆς Ἀκολουθίαι :

Ὁσίου Μελετίου, Ἀγίας Μαύρης, Ἀγίας Εἰρήνης, Μυρτιδιωτίσεως καὶ ἄλλων διαφόρων Ἀγίων.

Ὁ ἐκδότης ἐλάχιστος Ἱερεὺς καὶ Πνευματικὸς
ΓΕΩΡΓ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου.

Φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου, ὅτι ἀναλαμβάνω τὴν ἐκδοσιν παντὸς βιβλίου, ἢ φυλλαδίου ὡς τὸ παρὸν, με τιμὰς ἀρκετὰ συγκαταβατικάς.—Ταχύτης ἐργασίας.

ΠΑΝΑΓ. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ

Τυπογράφος ὅλων τῶν ἔργων τοῦ ἐκδότου
Ὁδὸς Ἀγίας Σοφίας, πέραν τὸν Ἀγ. Μελέτιον